

W. SOKOL SYDNEY **VĚSTNÍK**

AUSTRALIA ★ ★ ★

ČERVEN 2006

Vysoké Tatry – Tatranská Lomnica

Plně zařízený byt pro 4 osoby k pronájmu - 2 ložnice.

Krásné tatranské prostředí.

Možnost ubytování na krátkou anebo delší dobu od ŘÍJNA 2003.

Bližší informace prosím volejte Drahuše Cooper 0418 452 502

Kontakt na Slovensku Maria Collaková 421 903 206 263

DENTAL IMPLANTS

Missing Teeth?

Dental Implants may be the solution:

- You can talk, laugh and smile without worrying. Your new teeth will be fully anchored and feel just like your own teeth.
- Eat what you like without problems
- Recover your natural smile
- A safe and reliable treatment method
- There is no need to file down adjacent teeth

Dr. J. Mader, Suite 106, "Piccadilly"
222 Pitt Street, Sydney, 2000
Phone: 9264 5210

Our Treatment Solutions

Single Teeth

Multiple Teeth

Dentures

Whether you are missing a single tooth or a complete jaw, we will have a solution to meet your needs. Implants have a totally natural appearance and feel just like your real teeth. Please visit

EUROPEAN TOURS - HEALTH SPA TOURS

IMPERIAL DELIGHT TOURS PRAHA - ČESKÝ KRUMLOV - BUDAPEST BRATISLAVA - VIENNA

Depart 29 September 2006

18 - Day Escorted Tour
(return date optional)

Stay at the sophisticated hotel K & K Fenix in Prague
explore UNESCO listed Český Krumlov
Indulge in Spa at the luxury Hotel Thermal Budapest
enjoy your stay at the beautiful Hotel Danube in Bratislava
Join in the 250th birthday celebration of W.A. Mozart in Vienna

Value Plus: \$7,450 pp + airport tax

Includes; Air fare, 4 star luxury hotels, most meals,
Premium ticket to the Opera in Prague for the Verdi's Rigoletto
premium ticket to the Strauss and Mozart concert in Vienna,
4 Spa treatments in Budapest,
comprehensive sightseeing tours and entrance fees.

THE MAGICAL CHRISTMAS TOUR PRAHA - BRATISLAVA - BUDAPEST - VIENNA

Depart 25 December 2006

18 Day Escorted Tour

\$7,450 pp + airport tax

Welcome the New Year's Eve in Bratislava

with Gala Dinner and all night entertainment
staying at the elegant Radisson - Carlton Hotel
Enjoy the magical operetta Die Fledermaus in Prague
indulge in the Spa in Budapest, while watching
the snow through the glass window
The Tour is ideal for travellers wanting to see Europe in Style!

European Tours - Health Spa Tours

Lic.no. 2TA000118

Call Eva (02) 9449 1786 www.healthspatours.com.au

\$200 Discount for each tour for readers of Věstník!

• •

• •

• •

• •

• •

• •

• •

• •

- •

• •

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVAZU SVĚTOVÉHO SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 3
Ročník LIV
Červen 2006

Number 3
Volume LIV
June 2006

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

Print Post Approved PP 239732-00003

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617

ZNÁMKA SPORTOVNÍHO ÚSPĚCHU

OBSAH

Zpráva pokladníka	6
Narozeniny / Letem světem	7
Ohlasy čtenářů	9
Žalov	10
Kino Ponrepo	11
Hanspaulka / Pražské povstání	12
Sir R.B.Lockhart	14
Praporčík Karger	16
Český šok	19
Humor	20
Krásy a taje České republiky	21
Expresident Havel	23
Perly a perličky	25
Šlápějemi dějin	30
Výlet do Danešova údolí	31
T. G. Masaryk	33
Čeští poslanci ve Vídni II	34
How Heydrich died	36
Eko-fasci, eko-nazi	39
Bushfires	41
The Cross	42
Čeština, jak ji neznáte	44
Z tajů krás české řeči	44

VĚSTNÍK

Dvouměsíčník Sokola Sydney.

Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Vyhrazujeme si právo
články upravit.

Telefon redakce:

02 9528 7928

Email:

contact@sokolsydney.com

Věstník se též nachází na

internetové stránce

www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:

5.7.2006

(Vždy první středa

v každém lichém měsíci)

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Dary a předplatné na Věstník celkem \$1,740; fond na údržbu Národního domu \$240. Mnoho díky všem dárcům.

Členské příspěvky - Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2006 BYLY SPLATNÉ DO 31/1/2006**. Někteří členové ještě nezaplatili za rok 2005.

Věstník: předplatné pro nečleny je \$25 na kalendářní rok od 1.1. do 31.12.2006.

Vydání: žádné mimořádné nebylo.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1.3.2006 do 30.4.2006:

Šárka B	25	Kantůrek L&M	25	Newman M	25
Šárka J	25	Rosta M	50	Šetelík M	25
Merenda M&L&J	15	Kučera O	25	Steklá I	30
Novák J	25	Vnenk L	15	Procházka J	25
Davis M	75	Wilson M	15	Březný B	30
Škopek M Dr	75	Martinů M	35	Válek M	25
Franc P&M	30	Major V	25	Mucha L	25
Šťastná E	25	Hlaváčová H	50	Háberová Z	10
Gregor E	50	Kramar M	10	Rada A	25
Trlifaj J	25	Pohl A	25	Brychta O	50
Savet M	25	Vyhnálek M 3/06	100	Anger J	15
Barton B	50	Hosák J	25	Dohnal J&T	25
Pánik L	20	Jonák E	50	Koláček P	10
Nováček V	25	Zelina K	50	Retter P Dr	50
Kuncová L	25	Halásková J	30	Kratochvíl M	25
Menšík S&Z	25	Rosler P	25	Porvazník H	25
Keller R	25	Jeřábek J&M	40	Dolejší V	25
Vyhnálek M 4/06	100	Siegl D	25	Engelman E&P	25
Košinár J&J	50	Dostál J	40	Kozáková M(\$US 100)	135

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: M Moravec, P O Box 19, CROYDON PARK NSW 2133.

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme používejte jen tento název pro všechny platby.

Stvrzenky budou přiloženy k příštím - srpnovému - Věstníku.

Miroslav Moravec

ČESKÉ ORFEUM

České orfeum si je vědomo, že se už nemůžete dočkat zvědění jeho další programy. A tedy zde to máte: **Neděle 4. června o 14. hodině** film „Eroica“ o Ludwigovi van Beethovenovi natočený BBC v roce 2003. Roli Beethovena hraje Ian Hart. Beethovenovu symfonii č. 23 „Eroicu“ hraje L'Orchestre revolutionare et romantique pod taktovkou Johna Elliotta Gardinera. Poté Magdalena Kožená zpívá árii Josefa Myslivečka a pořad končí „Magnificat“ Johanna Sebastiana Bacha hraný a zpíváný holandským orchestrem a sborem. Nahráno roku 1999. **V neděli 2. července o 14. hodině** bude náš pořad věnovaný operě Bedřicha Smetany „Hubička“ (Nahrávka z roku 1980 ze Smetanova divadla). Kouzelná inscenace, nenechte si ujít.

Ivo Pšeničný

CVIČENÍ PRO DĚTI v sokolském Národním domě

15.30-16.30 hod. vždy v sobotu: 3. a 17. června;

1., 15. a 29. července; 12. srpna; 9. a 23. září

Volejte Jane 0438 014 125

V tomto červnovém čísle Věstníku popřejeme **červňačkám, červňákům a těm, co se narodili v červenci!**

Když jsme odnesli minulé číslo Věstníku do tiskárny zazvonil telefon. „Víte, že bratr **Richard Toman** bude slavit osmdesátku?“ No nevěděli jsme, nemáme v matrice jeho datum narození, ale bylo už pozdě, jeho narozeniny byly 2. dubna. A tak dodatečně, ale od srdce přejeme oddanému sokolu bratru Tomanovi hodně zdraví a mnoho dalších let. **Srdečně blahopřejeme a přejeme všechno nejlepší sestrám**, které oslaví své kulaté, nebo půlkulaté narozeniny v červnu a v červenci: 1.6. **Ludmile Černohorské**, 4.6. **Ritě Kellerové**, rodačce z Děčína, 15.6. **Pavle Lenaz**, narozené v Brně, 28.6. **Adélce Kiliánové**, 7.7. **Věře Mrázkové**, rodačce z Prahy, která v letech 1945-49 cvičila v Sokole Plzeň a 30.7. **Boženě Petržílkové**, rodačce z Dolního Dvořiště, která začala cvičit v Sokole Kaplice v Župě Český Krumlov.

A vše nejlepší našim bratřím, kteří ty kulaté nebo půlkulaté oslaví v červnu: 7.6. **Immanuelu Stanislavu Menšíkovi**, který se narodil v Jižní Africe, 13.6. **Frantovi Jakubcovi**, který cvičil jako žák v Sokole Brno IV., 23.6. **Karlu Šilhánkovi**, rodáku z Plzně, a těm co je oslaví v červenci 2006, 11.7. **Brettu Hrbáčkovi**, který se narodil v Hodoníně.

A těm dříve narozeným, našim seniorům i k nekulatým narozeninám přejeme vše nejlepší a pevné zdraví: 5.6. sestře **Libuši Vnenkové**, 12.6. sestře **Zdeně Háberové**, brněnské rodačce, která cvičila od roku 1932 v Sokole Brno, 14.6. sestře **Jiřině Hrdinové**, 17.6. sestře **Terezií Saltmanové**, která cvičila v Sokole České Budějovice od roku 1930 až do 1948 a 9.7. sestře **Jiřině Austerové**, rodačce z Kladna, kde také cvičila v Sokole a v roce 1948 byla cvičitelkou v Sokole Hradčany, 28.6. bratru legionáři **Arnoštu Brichtovi**, rodáku z Holešova, který bude slavit svoji půlkulatou pětadesátku, 4.7. bratru **Oliveru Fialovi**, který se narodil v Maršově, spoluzakladateli a předsedovi sydneyjské odbočky SVU, žáku Sokola Znojmo od roku 1928, dorostenci a členu Sokola Brno od 1938 a členu Sokola Bagnolli v Itálii v letech 1948-49, (83), 5.7. **Janu Gilečákovi**, rodáku z Ostravy, který jako žák a dorostenec cvičil v Sokole Hanušovice a od roku 1936 již jako muž v Sokole Ostrava I., (86), 15.7. bratru **Frantovi Platilovi**, pražskému rodáku, který začal cvičit v Sokole Vršovce jako žák v roce 1936 a později cvičil v Sokole Smíchov 2, (81), 17.7. bratru **Karlu Královi**, také Pražákovi, který je členem Sokola od roku 1932 a který oslaví ty půlkulaté (85), 20.7. bratru **Miro Davisovi**, také pražskému rodáku, který cvičil jako dorostenec v Sokole Dejvice II. – Hanspaulka (86) a 29.7. bratru **Stanilavu Jedovnickému**, který oslaví své kulaté narozeniny „devadesátku“.

Valná hromada Sokola Sydney

se konala 2. dubna 2006 v Národním domě ve Frenchs Forest. Pro funkční období 2005 – 2006 byli zvoleni tito ředitelé, činovníci a členové výboru: **Ředitelé:** Jaroslav Krejčík, starosta; Pavel Ott, místostarosta; Petr Čermák, jednatel a matrikář; Miroslav Moravec, pokladník; Ray Černý, vzdělavatel a knihovník; Mirek Farský, náčelník; Iva Mašková, náčelnice.

Činovníci: Jan Jelínek, hospodář a držitel licence pro prodej alkoholických nápojů; Jaroslav Zahrádka, šéfredaktor věstníku, archivář a kronikář.

Členové výboru: Jiří Jelínek, Marta Nováková, Ivana Austerová, Mirka Felbingerová, Ivo Pšeničný, Danka Helia, Jane Soepono, Edita Berntsenová, Judita Dlasková a Daniel Chermak.

Representanti canberské pobočky: Zorka Kašpárková a Vratislav Kašpárek.

LETEM SVĚTEM

Probrat se všemi tiskovinami vycházejícími dnes v češtině po široším světě by bylo nad naše síly. Ale všimněme si alespoň některých publikací, které se nám v poslední době namátkou dostaly do ruky. Už dávno jsme si s jistým politováním uvědomili, že jen některé z takových časopisů vydávaných českými krajany se těší pozornosti čes-

kého ministerstva zahraničí a naše australské publikace na prvním místě rozhodně nebudou. Lidé doma v honbě za dolárky se o nás většinou buď vůbec nezajímají anebo jen zcela okrajově naši existenci zaznamenávají. Bohudíky spřáteleným duším mimo hranice republiky nám lze věnovat chvilku i bez spolupráce našich úspěšných našinců doma.

Neřekli byste ale o čem všem se člověk v tom mezinárodním krajanském tisku dočte. Co všechno dovedou Češi rozprchlí dnes po světě objevovat. Že například americký a nebojácný ministr obrany Rumsfeld kdysi vyrůstal v české čtvrti Chicaga a že dodnes zná půl tuctu moravských popěvků! Nebo že Václav Havel prodal svoji někdejší prázdninovou residenci v Portugalsku anebo že profesor Jan Kmenta se ocitl opět v Austrálii - ač není dosud jasně známo, zda tím australským magnetem nebyla spíše jeho nová mladistvá choť. Nu, vezmeme to popořadě.

Lednové číslo amerického Sokola *American Sokol*, byť psáno výhradně anglicky, má na první stránce silvestrovský ohňostroj u Karlova mostu. Bez angličtiny ten časopis do ruky neberte, ale jména činovníků hýří domovinou - Larry Laznovsky, Barb Vondra, Rosemary Zelenka, Barb Kučera, Gary Mašek - mám snad pokračovat? Číslo se také zabývá nadcházejícím sletem v Praze, obsahuje pojednání o "Enduring Relevancy of Sokol Ideals" a nechybí v něm ani pojednání o Hromnicích. Je tam i učená stať o "The Importance of Calisthenics", Tyršově sokolském ideálu. Kalos sthenos, tedy z řečtiny, krásná síla, dovídáme se.

Kanadské Listy, publikace nesokolská, vychází naopak jen v češtině s nepatrným příměskem anglických výrazů. Vychází v Ontariu a lednové/únorové dvojčíslo se hemží informacemi. Třeba zprávou, že starostou sydneyjské jednoty je bratr Jarda Krejčík, že šansonierka Miluška Šimková "je stále aktivní" a i náš Věstník si přichází na své: "Věstník Sokola Sydney č.6/2005, měl opět 46 stran s bohatým obsahem" dovídají se kanadští čtenáři v lednu tohoto roku. Hledíme na fotografii pomníčku Alexandra Dubčeka u Humpolce, jsme podrobně informováni jak o dění v České republice tak o životě krajanů ve světě, nechybějí ani zprávy ze Slovenska a jsme poučeni o komplexu bytů pro seniory v Průhonících, kde "získáte nový elegantní životní styl...". A Madeleine Albrightová si prý zahrála v českém televizním pořadu a prohlásila: "Potěšilo mě, že jsem měla možnost dělat něco jiného než dosud...". Herečkou se však prý stát nemíní.

Sokol de Paris vychází polo francouzsky, polo česky. V lednovém výtisku hledíme na Prašnou bránu, na celou řadu sokolských funkcionářů v Paříži - je zachycen Frère M.Vrána i Soeur Micková a nadcházející slet v Praze má čestné místo. "Notre Grand Bal de Nuit" sydneyjského našince trochu zaráží takže bledne závisti, zejména když se dočítá, že bál "se delouera a St-Mandé le 4 mars 2006" - nu, co není, může i v Sydney jednou opět být. Číslo obsahuje i zmínku o Dalimilově kronice minule v našem Věstníku vzpomenuté a je v něm zajímavá vzpomínka na V+W. Tento symbol prý pochází, praví tam citovaný Voskovec, z pravicového, ne-li přímo nacistického tisku. "To zahájili fašisti, a my jsme si řekli, když nás ve fašistickém tisku tak označují, tak si to připícheme jako vyznamenání...", říká. *Sokol de Paris* se zmiňuje i o oslavě osmdesátého výročí otevření Tyršova domu v Praze. Vzpomíná, že do nádvorní zdi velké tělocvičny byly tehdy zabudovány i základní kameny přivezené ze šesti významných míst slovanských zemí: Radhošť(Morava), Kriváň(Slovensko), Triglav (Slovinško), Lysá Hora(Morava), Říp(Čechy) a Černig(Podkarpatská Rus)... Obsahuje i pozoruhodné konstatování: Sokolská činnost je zaměřena hlavně na gymnastiku a další sporty, které v jejím rámci může provozovat každý na své vlastní úrovni. Neméně důležitá je ale i druhá stránka působnosti Sokola, která přispívá k všestrannému rozvoji osobnosti, jeho činnost kulturní a společenská. Tento druhý aspekt v naší jednotě převládá... To praví *Sokol de Paris*.

Vídeňské Svobodné Listy ovšem vzbuzují pozornost bohatým kulturním obsahem i zprávami z krajanského života z Vídně, kde sídlí nejpočetnější evropská československá kolonie krajanů. Je tam především řeč o „menšinové“ politice tamních spolků a uvádějí se tam podrobnosti, o nichž se zde nelze dobře rozepisovat. Kalendářik vídeňských podniků a zábav australský našinec čte opět jen s neutuchající závistí. Jedno nedávné číslo však přináší „reprint“ svého prvního poválečného vydání z ledna 1945. Tehdy bylo Rakousko chudičké a zubožené válkou a do Československa se z Vídně jezdilo debužirovat. Rakouští krajané se hromadně stěhovali do Československa - vlaky je vozily do Čech a přivázely do Vídně z Čech deportované Rakušany. První poválečné číslo Vídeňských Svobodných listů také obsahuje poselství tehdejšího ministra školství a národní osvěty Zdeňka Nejedlého, oplývá díky

sovětské armádě za osvobození země a znovu a znovu vyzdvihuje nutnost spolupráce Československa a Rakouska. Ohromila mě však tato zprávička v souvislosti s tehdy kýženou repatriací rakouských Čechů domů do vlasti - jak se pak ty časy změnily! - „V Praze jsme zřídili kancelář, krajané si pro ni zvolili poradní sbor a pověřili jsme F.A.Lokvence a Rudolfa Komona jejím vedením.“ Ejhle - Rudolf Komon na scéně, Rudy Komon, později nejslavnější z Čechů v Austrálii. Rudy Komon, vídeňský Čech zasahuje v Praze jako člen poradního repatričního sboru pro rakouské Čechy.

Nu, jak řečeno, v mezinárodním krajanském tisku člověk objevuje kdeco. Měli bychom se této činnosti věnovat častěji a důrazněji. Dnes přinášíme jen kusé zprávy ze zlomečku této krajanské přehrše.“

Pročítal B.Š.

Ohlasy čtenářů

Vážený pane Zahrádko,

dovoluji si obrátit se na Vás s prosbou o radu. Jsem studentkou 5.ročníku historie na FFUK v Praze. Zpracovávám diplomní práci "Uprchlíky z Československa a z ostatních zemí ovládaných komunisty. Velmi ráda bych ve své práci zachytila osobní vzpomínky a prožitky osob, které tímto táborem prošly. Právě jedinečná zkušenost poúnorových uprchlíků se mi zda nanejvýš zajímavá a neměla by dle mého názoru zůstat opomenuta. Z tohoto důvodu se obracím na Vás s dotazem a prosbou, zda Váš časopis nemá kontakty na osoby, které po roce 1948 opustily ČSR a byli nuceni strávit určitý čas ve Valce u Norimberka nebo i jiných táborech pro uprchlíky, případně zda by Váš časopis mohl uveřejnit můj dotaz. Za každou Vaši radu a zpřístupněný kontakt budu velice vděčna. Děkuji velmi za Vaši odpověď.

S úctou a srdečným pozdravem

Helena Arenbergerová, Nučická 23/1762, Praha 10, 100 00, Czech Republic
+420 731 185 538 helenaarenberger@yahoo.com

Nazdar bratře,

Posíláme na Věstník \$US 100. Posílali jsme příspěvky bratru J Jelínkovi, prosím, vyříd' mu, že ho moc pozdravujeme. Již jsme dlouho od něj nic neslyšeli. Je OK? Také jste kdysi otiskli několik mých článků, možná, že vám ještě někdy něco pošlu. Psala jsem 20 let do českých novin v Chicagu. Václav Pavelka byl členem Sokola Žižkov a též spoluzakladatel Sokola v Canbeře. Já jsem byla z pražského Sokola v Žitné a též náčelníci Sokola Curych (Swiss).

Zdravím vás všechny Nazdar.

Milada Kozak, Verdugo City, Ca USA

Milý pane Moravec,

Omlouvám se za opožděnou platbu příspěvek na Sokol \$25, na Věstník \$50. Děkuji Vám za výtečné vedení Věstníku.

S pozdravem

Helena Hlaváčová, Crows Nest, NSW

Milý bratře pokladníku,

Příkládám šek na \$40. Přeji hodně zdaru do dalších let.

Libuše Vnenková, Mt Pleasant, NSW

Hledá se paní Magda Hahn rozená Pokorná narozená 21/12/1931 v Lužci nad Vltavou (otec František Pokorný) Máte-li jakoukoli informaci volejte australský Červený kříž 1800 812 028 nebo naši redakci (02) 9528 7928

Žalov.

ÚMRTÍ PROSLAVENÉ ČEŠKY JAROSLAVY MOSEROVÉ

Odešla nám na věky MUDr. Jarunka Moserová, první a nadmíru slušná a vzácná velvyslankyně České republiky v Austrálii. Žena nadaná, inteligentní, vzdělaná, osvědčená a obětavá reprezentantka naší země mezi Australany. Vzdělaná všemělkyně. Byla lékařkou, ale byla také dovednou malířkou, nadanou překladatelkou a spisovatelkou a byl to člověk všestranně schopný, taktní a činný. Dovedla si za svého působení v našem pátém světadílu najít družný poměr nejen k australským politikům, kteří ji respektovali jako důvěrníci Václava Havla v Canbere tehdy za její velvyslanecké éry velmi oblíbeného. Měla známosti i mezi australskými umělci a ne politickými osobnostmi a k nám australským Čechům se chovala neokázale, přívětivě a s jí vrozenou přátelskostí. Diplomatičtě zastoupení v našem hlavním městě proměnila z bunkru bolševické nenávisti v oasu zdvořilé a teplé družnosti. Studovala v mládí na Reformním reálném gymnasiu XIX v Dejvicích, kde studovala i její starší sestra v Melbourne po léta usedlá a jejich rodina bydlívala za první republiky v „elektrickém“ domě před dejvickým ministerstvem Národní obrany. Nikdy se nestala komunistkou a byla s Havlem činná v disentu a v Chartě 77. Po návratu z Austrálie se stala senátorkou a později pracovala v Evropské Unii jako reprezentantka České republiky v UNESCO. Byla také kandidátkou, proti Václavu Klausovi, na presidentský úřad za posledních presidentských voleb. Jednou jsem ji pozoroval v sydneyjském československém Country Clubu za tanečního veselí vyšplhat se mrštně na podium, zmocnit se tam překvapeného slovenského saxofonisty a prohánět tam s ním polku jako mladá a svižná třicátnice. Nikdy nepoužívala make-up. Byla naprosto přirozená a nelíčená. Jako specialistka v ošetřování popálenin to byla také právě ona, kdo poskytl první pomoc umírajícímu Janu Palachovi. Její pohřební obřad v Praze byl počten přítomností mnoha truchlících. Světový tisk zaznamenal úmrtí této obdivuhodné Češky na významných místech. Sydneyjský Sydney Morning Herald přinesl 14. dubna obsáhlý a výmluvný nekrolog s úvahami o jejím celoživotním působení v České republice i jinde ve světě. Jarunko, dlouho budeme na Tebe v Austrálii vzpomínat a nepřestaneme si vážit Tvého zdárného a plodného působení. Nezapomeneme.

Redakce Věstníku.

~~~~~  
**SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA PRO**   
**PŮJČKY KNIH A VIDEOKAZET OD ÚNORA DO**  
**LISTOPADU VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 DO 21 HODIN.**  
**VOLEJTE RAYE ČERNÉHO tel 02 9451 4886**  
**nebo PETRA ČERMÁKA tel 02 9981 4765**  
~~~~~

+++++
České mše se konají v 11.30 ve Strathfieldu v kostele svaté Marty
každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci.
+++++

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 15.00 hodin v letní a v 14.00 hodin v zimní sezóně.

Neděle 18/6/2006 v 14.00 hodin:

BÍLÁ PANÍ

Satirická a trochu duchařská veselohra. Byla natočena podle povídky Karla Michala ze sbírky "Bubáci pro všední den". Vesnici Komonice s přilehlým hradem otřese neobvyklá událost. Perchta z Borštejna, paní tamního hradu, jinak také Bílá paní komonická, sestoupila z obrazu, aby na prosbu staré výminkářky udělala v jejich chaloupce vodovod. Film je svou satirou namířen proti těm nedostatkům v našem životě, které by měly být odstraňovány lidmi a ne "dobrymi duchy". Režie: Zdeněk Podskalský Hrají: Vlastimil Brodský, Rudolf Hrušínský, Miloš Kopecký, Irena Kačírková, Jiřina Bohdalová, Josef Bek, Čestmír Řanda, Václav Voska, Vlasta Chramostová, Vladimír Hlavatý, Ilja Prachař, Darja Hajska, Václav Trégl, Helena Růžicková, Zdeněk Řehoř, Milan Neděla, Karel Höger, Vladimír Menšík

Neděle 23/7/2006 v 14.00 hodin:

SKALPEL, PROSÍM

Tento film patří k těm výjimečným dílům, jež jsou divácky atraktivní a současně umělecky pozoruhodné. Jeho prostřednictvím můžete nahlédnout do práce lékařů, provádějících vrcholné neurochirurgické operace. Hlavní postavou příběhu je starý lékař stojící před náročnou a téměř beznadějnou operací malého pacienta Viti Uzla, jemuž však všichni říkají Uzlík. Přestože jeho mozkový nádor označili lékaři za příliš pokročilý pro úspěšnou operaci, on se rozhodl operovat. Během pár hodin, jež do operace zbývá, můžete nahlédnout do profesorových vzpomínek, seznámit se s jeho minulostí, soukromím, ženou Jitkou a synem Ondřejem, prací na klinice, jeho spolupracovníky i pacienty. Přes poměrně náročně střídání časových rovin, dialogů prolínajících se s vnitřními monology hrdiny a poměrně složitou stylizací, jde o snímek divácky velmi atraktivní. Režie: Jiří Svoboda. Hrají: Miroslav Macháček, Jana Brejchová, Barbara Brylská, Jakub Zdeněk, Radoslav Brzobohatý.

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme používejte jen tento název pro všechny platby.

Na Hanspaulce slaví 75 let Sokola

Tělocvičná jednota Sokol na tehdy budované Hanspaulce vznikla původně jako pobočka již existující jednoty Praha-Dejvice. O založení je v kronice jednoty uvedeno: „Ustavující schůze konala se o 10. hodině v neděli dne 19. dubna 1931 v restauraci bratra Fornouse na náměstí Za Hanspaulkou. Místnost vyzdobena byla státní vlajkou, obrazy Tyrše a Filgnera a kyticemi.“ Zde byl zvolen „správní výbor pobočky“. Ten se na první schůzi rozhodl zahájit již od května cvičení žactva na letním cvičišti u školního pavilonu. Prvních cvičení se zúčastnilo 78 žákyň a 90 žáků. Dospělí členové začali cvičit až po povolení městských školních úřadů.

V červenci po úspěšném jednání s majitelem hostince v Hendlově statku byl zdarma půjčen sál, ve kterém jednota cvičila až do otevření nové školy v roce 1932, kde se cvičilo až do druhé světové války. Na IX. všesokolském sletu v roce 1932 cvičilo z hanspaulského Sokola 250 cvičenců všech složek. Až v roce 1933 byla jednota prohlášena za samostatnou s názvem Sokol Praha-Dejvice II. V dalších letech přibývalo členů spolu s růstem celé Hanspaulky, vznikaly nové odbory - dramatický, loutkářský a důležitý odbor pořadatelský. Divadlo se hrálo v sále hostince Zavadilka, kde trvale působil ochotnický spolek Tyl, jenž sál sokolskému dramatickému odboru propůjčoval. Činnost před válkou vyvrcholila v rámci X. všesokolského sletu v roce 1938, kterého se zúčastnily všechny složky (žactvo, dorost, muži, ženy) v počtu 470 cvičenců. V té době měla hanspaulská jednota 444 dospělých členů. Podarilo se svépomocí a s příspěvky členů a místních živnostníků dokončit hrubou stavbu sokolovny, která byla za války zabrána pro sklad ukradeného židovského nábytku. Všechno úsilí se po osvobození roku 1945 soustředilo na dostavbu sokolovny a účast na XI. Vsesokolském sletu. Sokolovna byla slavnostně otevřena 27. října 1946. Dramatický odbor stihl do roku 1948 nastudovat několik činoher, například Jiráskovu Lucernu, uvedenou při slavnostním otevření sokolovny, v níž na hanspaulských prknech začínal náš spoluobčan a pozdější známý herec Josef Bláha.

Z dalších známých osobností, členů jednoty, zde působili například atletka Olga Fikotová nebo dirigent Libor Pešek, který zahájil svou hudební kariéru v sokolské dorostenecké kapele. Ve sletovém roce 1948 měla jednota 1268 dospělých členů. V období totality byla její činnost ukončena, majetek včetně sokolovny vyvlastněn a obnova po roce 1989 byla poznamenána soudními spory o nástupnictví po Spartaku Dejvice a především o majetek, který byl jednotě předán až v roce 1998! Přesto Sokol žil - cvičilo se ve škole, účastnili jsme se XII. i XIII. sletu, pravidelně se pořádaly šibřinky a různé akce pro děti. V roce 2004 valná hromada odhlasovala a ústředí ČOS schválilo změnu názvu jednoty na Sokol Praha-Hanspaulka. V současné době má jednota kromě oddílu sokolské všestrannosti i sportovní oddíly florbalu a akrobatického rokenrolu mládeže a připravuje se na XIV. všesokolský slet.

Ivan Beránek Sokol 04/2006

Pražské květnové povstání - jak to tenkrát bylo

Narodila jsem se v roce 1933 v Řevničově na Rakovnicku, kde jsem prožila své dětství a kde žiji dodnes. Vyrůstala jsem v sokolské rodině a také od dětství i můj starší bratr jsme chodili do Sokola. Od maminky jsme slýchávali české národní písničky, nejraději zpívala ty od Karla Hašlera. Rodiče nám vštěpovali úctu k vlasti.

Když zemřel pan prezident Masaryk, poprvé jsem viděla maminku plakat. Znovu moc plakala, když byla mobilizace a tatínek odešel bránit naše hranice. Maminka se nám snažila vysvětlit, co se stalo. Tehdy jsme ještě nechápali, že začala válka, Němci obsadili naši republiku a jaké utrpení český národ čeká. Teprve jsem začala chodit do školy, ale válka trvala sedm let, utrpělo i naše školství. Rodiče sledovali zprávy, i ty zakázané. Poslouchali například „Volá Londýn“ odkud ke svému národu promlouvali Jan Masaryk a Eduard Beneš. Tatínek nám vysvětlil, proč to nemáme nikde říkat a jak je to nebezpečné; chránil nás před vlajkaři, upozorňoval, jak jsou pro celou rodinu nebezpeční, že jsou udavači, spolupracují s Němci. Na jejich udání se i v naší vesnici dělaly často domovní prohlídky a lidé byli posíláni do Terezína. Obraz TGM na koni, který jsme měli, tatínek zakryl fotkou našeho dědy.

Vzpomínám, že po dobu války se v lesích ukrývali partyzáni a že rodiče o nich věděli. Při procházce do lesa jsme jim nosili jídlo. Pamatuji se na různé válečné události. Na zahradách si vesničané budovali kryty na ochranu před střepinami. Naštěstí zde fronta neprošla. Zažili jsme ale přelety spojeneckých letadel (tzv. svazů), když bombardovaly Drážďany, detonace byla slyšet až k nám domů; a také hloubkaře, kteří odstřelovali německé pancěry a válečné vlaky.

Na jaře roku 1945 do vesnice přivedli němečtí dozorcí velký transport zajatých vojáků ze spojeneckých armád. Mezi zajatci byli: Angličané, Američané, Francouzi i Rusové. Nejvíce zubožení byli Rusové, to proto, že Stalin hlásal: „*Bud' zvítězit - nebo padnout*“, práva zajatců neuznával a proto také nebyli chráněni mezinárodním červeným křížem. Blížil se konec války, Němci na všech frontách prohrávali a tak zajatce vodili po vesnicích stále do kola a zavírali je do selských stodol. Zajatci trpěli hladem, jedli i syrové brambory a řepu, zkrátka, co na statku našli. Lidé jim nosili chléb. Několika šťastným se podařilo v noci ze stodol utéct a ukrýt se ve stohu v polích. Bohužel ti, kterým se to nepodařilo, byli zastřeleni a pochováni na místním hřbitově. Mezi lidmi se povídalo, že to brzy praskne. Koncem dubna r. 1945 se také v Českém rozhlasu poprvé ozvala naše národní hymna a sokolské pochody. V té době se za vesnicí objevily tanky a větší pohyb vojska, přijeli ze severu a zde se zakopávali a tanky maskovali. Nikdo nevěděl, co to znamená, co se stane, proto matky s dětmi se raději ukryly do krytů a otcové byli připraveni své rodiny ochránit. Pohyb za vesnicí sledovali dalekohledem. Nad vesnicí a jejím okolím několikrát přelétlo hlídkující letadlo, poměrně nizoučko nad našimi domy, ale na nikoho nestřílelo. I noc byla klidná. Od 1. května nastala změna, když jsme ráno vstávali, tanky byly ve vesnici přímo před domy a kolem pobíhali rusky mluvící vojáci, ale v německých uniformách. Snažili se vysvětlit, že nám neublíží, že nás přijeli osvobodit a že i oni bojují proti Němcům. Říkali si Vlasovci podle generála Vlasova, který jim velel a také létal v tom letadle.

Události se měnily ze dne na den - ovládalo nás napětí, ale i radost, že se konečně blíží svoboda. V tomto roce mi bylo právě dvanáct let a události kolem nás jsem již také lépe chápala. Národ vykročil do ulic, všude se odstraňovaly německé nápisy a tak 5. května začalo pražské povstání. V Praze Pražané stavěli barikády, na kterých i v ulicích města mnohý Čech za svobodu položil svůj život.

Český rozhlas volal o pomoc, na tuto výzvu také Vlasovci opustili vesnice a ujížděli na pomoc Praze. Po karlovarské silnici projela řada nákladáků, ujížděly ku Praze, odvážely dobrovolníky - na čepicích měli trikolory a na autech státní vlajky. Vzpomínám, jak občané postavili uprostřed obce slavobránu ozdobenou vlajkami a s nápisem v angličtině „*Vítáme Vás*“. V té době již Američané osvobodili západní Čechy a Plzeň. Vesničané se sešli na těchto místech pozdravit osvoboditele i dobrovolníky ujíždějící na pomoc českému rozhlasu a celé Praze. Bohužel, nikdo netušil, že existovala jakási demarkační čára a tak se stalo, že jsme se Američanů nedočkali - neboť podle dohody velmocí nesměli tuto demarkační čáru překročit. Hlavně Stalin trval na tom, aby západní vojska nevstoupila do Prahy! Důvod proč, jsme poznali hned v roce 1948, kdy naše republika ztratila demokracii, byl zaveden socialismus podle ruského vzoru, který trval 40 let.

Bojující Praze přijeli na pomoc čeští dobrovolníci a Vlasovci a společně bojovali od 5. do 8. května za podpory všech Pražanů i občanů z okolí Prahy, kteří se starali o zásobování potravinami. Všem účastníkům povstání patří poděkování od celého národa.

Válka skončila i v Praze 8. května. Ruská armáda dorazila až 9. května a dle rozkazu se v naší vlasti oslavovalo až toho devátého, po všechna léta, až do revoluce r. 1989. Bylo nám vnucováno heslo: cituji „*Se Sovětským Svazem na věčné časy.*“

Vlasovci se nedočkali uznání, naopak byli buď zastřeleni nebo vyhnáni na Sibiř. Naštěstí jsou zde pamětníci a vědí o tom své, bohužel, i dějiny byly různě překrouceny, ale jen v čítankách. Kdo tuto dobu prožil, uchoval si v paměti pravdivé, i když moc smutné zážitky a nikdo mu tyto vzpomínky nemůže nikdy z paměti vymazat.

Tato skutečnost mě provází od mých 12 roků a dodnes ji mám v živé paměti. Jsem vděčná svým rodičům za výchovu, kterou nám dětem věnovali, a učili nás pravdě a lásce k rodné vlasti. Také pevně věřím, že právě rodina může výchovu ovlivnit.

Růžena Bartošová Sokol 04/2006

Vzpomínka na nejlepšího a nejobětavějšího britského přítele našeho národa - Sira Roberta Bruce Lockharta.

Jedním z podivuhodných lidí, které naše "post-moderní" doba odhodila na smetiště minulosti a odsoudila k zapomenutí, je Sir Bruce Lockhart, diplomat, novinář, spisovatel a bonvivant! Narodil se ve Skotsku v roce 1887 v rodině učitele. Roku 1906 se rodina přestěhovala do Anglie. Jako sedmiletý chlapec po narození bratra sebral v kuchyni syrový biftek a dal mu ho do kolébky, aby z něho byl zdatný hráč Rugby.

Mladí strávil na studiích v Německu a Francii; díky svému neobyčejnému jazykovému talentu se naučil několika jazykům. Krátkou dobu byl v Malajsku jako správce plantáže. Onemocněl malárií a byl nucen téměř umírající se vrátit do Anglie. Po uzdravení složil zkoušky do britské diplomatické služby a mluvě perfektně rusky byl vyslán jako úředník na konzulát do tehdy ještě carského Ruska. Svou schopností se vypracoval na nejmladšího konzula a navázal užitečná přátelství v celém spektru tehdejšího politického i společenského života. Nerozumně se jako ženatý muž zamiloval do ruské dámy a byl představenými vyzván buď skončit tuto romanci, nebo se vrátit zpět do Anglie. Zvolil cestu domů. Po bolševické revoluci ztratila Britanie diplomatické zastoupení. Tehdy nabídl Lockhartovi nezáviděníhodnou funkci tak zvaného britského agenta - nikoliv špiona, ale agenta hájícího britské zájmy v Rusku, ale bez jakékoliv diplomatické ochrany a statusu. Lockhart přijal, odjel do Moskvy a osobně se seznámil a stýkal se všemi vůdčími činiteli bolševiků - Trockým, Leninem a řadou ostatních. A také s jejich odpůrci. Po velice úspěšné činnosti byl náhle zatčen, křivě obžalován ze zrádné činnosti, uvězněn a odsouzen k trestu smrti. Zachránil ho rychlý zásah britské vlády, která zatkla v Londýně ruského vyslance Litvinova a výměnou za něho byl Lockhart propuštěn a vrácen do Anglie.

O svém prvním setkání s Čechy v Rusku píše: "Měl jsem zvláštní zájem o Čechoslováky, kteří vnikli do mého života v roce 1918, kdy jsem byl i hlavou naší mise v Moskvě. V té době bylo 80.000 Čechů v Rusku a všichni chtěli bojovat za svou zemi na západní frontě. Byl jsem bombardován telegramy, abych zajistil jejich odjezd." A on skutečně pomáhal československým legiím kde se dalo.

Po skončení války v r.1919 odešel do Prahy jako obchodní attaché. Roku 1922 odchází z vládních služeb, pracuje v bankovníctví ve střední Evropě a v roce 1928 nastupuje v redakci Evening Standard jako novinář. Žil mnohá léta v Praze, úzce se sprátelil s Dr.Benešem, Janem Masarykem, Karlem Čapkem a s celou plejádou významných Čechoslováků. Miloval pražský noční život, kabarety a vinárny a Prahu vůbec a mluvil plynou česťinou. V osudném roce 1938 nalézá útočiště v rodném Skotsku. Dejme mu opět slovo v citátu z jeho knihy: "Strávil jsem 7 let v jejich zemi, naučil jsem se jejich jazyku a poznal důvěrně jejich vůdce. V srpnu se krize už přibližovala svému mnichovskému vyvrcholení a Runcimanova mise byla tehdy v Praze v zoufalém úsilí vemluvit Čechy k podrobení, o němž dnes už víme z německého pramene, že se rovnalo vlastní zkáze. "O tom, jak hanebně se zacházelo s ČSR po Mnichově se dočítáme dále: "Polsko podalo brutální ultimatum čs. vládě a žádalo Těšínsko a Fryštát do 24 hodin. Jinak prý polská vojska okamžitě zahájí akci! ...Po Mnichově ještě oportunističtější byl postup Loyd George, jenž v červenci obžaloval Beneše, že vytvořil německo-český problém svou chtivostí a nesnášenlivostí." A dále: "A v horní sněmovně Lord Halifax sypal pokryteckou sůl do ran utýraných Čechoslováků díkem prezidentu Benešovi, že si zvolil cestu míru a že pomohl zabránit evropské válce". Bruce Lockhart pokračuje: "1. května (1939) jsem šel na zahájení sezóny v opeře Covent Garden. Opera, jež se dávala byla Smetanova "Prodaná nevěsta". Hned jsem cítil, jak ve mně stoupá žluč. Dávat československou národní operu jako poklonu ukřižovanému a zmučenému národu byla urážka; zpívat ji německy byl zločin." Dále píše: "Leeper mi řekl, že Zahraniční úřad svolil abych byl spojovacím úředníkem s Dr.Benešem a Čechoslováky ve Velké Británii. Pokrok jistě bude pomalý, pravil, protože Čechoslováci nejsou v přízni a nepřikládá se jim velký význam." Bruce Lockhart pokračuje: "Situace Čechoslováků při vypuknutí války byla tragickou situací nelásky, jakou lidé cítí k těm, jimž ukřivdili. Nad Čechoslováky se přísně krčilo rameny a tíž politikové, kteří jim v době Mnichova nařídili nebojovat, jim nyní vytýkali malomyslnost a podlézavost. Na nešťastné Čechoslováky to působilo otráasajícím dojmem... Cítil jsem, že můj hlavní úkol je u Čechoslováků a věnoval jsem většinu svého času jejich nesnázím." Teprve 20.7.1940 díky neustávajícímu

nátlaku Lockharta britská vláda uznává prozatímní vládu v exilu a jmenuje R.B.Lockharta britským zástupcem u československé vlády... Další citát: "Tanky, jimiž Němci dosáhli průlomu ve Francii byly české tanky firmy Škoda, jež byly uchváceny po Mnichově."

Neocenitelnou pomoc naší vlasti poskytl Bruce Lockhart v následující události. Ale dejme slovo jemu: "Přišla zpráva, že čs.pluky bojující na francouzské frontě dosáhly pobřeží ale nemohly se nalodit. Francouzi jim činili všemožné potíže a násilím zabráňovali jejich odjezdu do Anglie. Dr.Beneš a Jan Masaryk přišli ke mně v zoufalství. Zahraniční úřad nemohl udělat nic. A tak jsem využil svého přátelství s Rex Fletcherem a šel jsem o své vůli do Admirality. Jako obvykle, Admirality se toho ujala, a ač uplynulo mnoho úzkostných hodin, byly tyto oddíly generála Ingra bezpečně dopraveny do Anglie. Na vrcholu této krize britský rozhlas hrál hymny všech spojeneckých zemí - československá hymna se nehrála. To opominutí provokovalo."

Roku 1943 je Robert Bruce Lockhart povýšen do šlechtického stavu. Po skončení války se stále živě zajímal o vývoj v ČSR, několikrát navštěvuje Prahu a své zážitky, obavy a rozhovory s vůdčími činiteli včetně Klementa Gottwalda popisuje v knize "Ústup z Prahy". Pak přichází komunistický puč 1948 s koncem demokratického zřízení a nastolením diktatury. Sir Bruce vysílá pravidelně páteční relace z BBC v češtině. Nikdy nezapomenu na jeho slova končící každé vysílání: "Dobrou noc a pevnou naději!"

V předmluvě k „Ústupu z Prahy“ píše: "Edinburgh, 22.listopadu 1952. Milí přátelé! Věnuji tento překlad těm z Vás, kteří jste bez vlastní viny byli vyhnáni z vlasti a jste nyní rozváti do všech koutů světa. Citím i bolest Vaší tragedie tím hlouběji, že nejen znám a miluji Vaši zemi, ale také proto, že jsem nikdy nepopíral částečnou zodpovědnost západních demokracií za krutý úděl, který Vás stihl."

Nemohu odolat, abych necitoval první kapitolu ze téže knihy, kde Sir Robert mistrně, stručně a výstižně popisuje události: "Nic v životě se mne tak hluboce nedotklo jako tragédie nešťastných Čechoslováků. Mé styky s nimi začaly r.1918, když mi britské ministerstvo zahraničí svěřilo úkol vyjednávat s bolševickou vládou o bezpečný odchod čs. armády ze Sovětského Ruska po míru brest-litevském. Jakožto člen britského vyslanectví v Praze jsem byl svědkem pokojného rozkvětu První republiky za Tomáše Masaryka. Za 20 let na to, po Mnichově jsem byl přítomen, když jeho syn Jan, který byl tehdy čs. vyslancem v Londýně, musel odstranit podobizny svého otce a Edvarda Beneše se stěn své legace. Za druhé světové války jsem byl úzce spjat s osvobozovacím hnutím které zahájil Beneš v době, kdy většina dnešních vládců Československa seděla v Moskvě v bezpečí a odsuzovala válku jako imperialistický konflikt, který začaly Francie s Británií. Dlouhým pobytem v zemi a důvěrným seznámením s jejím lidem jsem se naučil mít rád obojí a dnes, kdy republika kterou západ uznal za vzornou demokracii, je v neúprosných spárech komunistické diktatury, prožívám zármutek s Čechoslováky doma i v zahraničí, z nichž některé postihlo vyhnanství již po třetí v době 33 let. "...Kapitola pokračuje popisováním, jak tragédie začala tím, že již v r.1943 Beneš skočil na vějičku Stalinovi a vrací se do vlasti s prokomunistickou ústavou. Pak pokračuje: "Ale i tehdy by bývalo možno zachránit ČSR. Válka byla vyhrána, ale nebyla dobojována. Pokud se týkalo Prahy, ruské armády byly ještě tři čtyři dny cesty od ní. Armáda generála Pattona, plně vyzbrojená a nedočkavá, byla v Plzni tak blízko, že na ni mohla snadno udeřit; a Čechoslováci v očekávání americké pomoci otevřeně povstali proti Němcům 5.května 1945. Generál Eisenhower bohužel dal rozkaz generálu Pattonovi, aby zůstal, kde byl. Winston Churchill, který byl v té době úřadujícím ministrem zahraničí po dobu nepřítomnosti A.Edena, rychle prohlédl situaci a dal instrukce generálu Ismayovi, aby se spojil s Eisenhowerem a požádal ho, aby nařídil okamžitý další postup. Generál Eisenhower odpověděl, že sjednal vojenskou úmluvu se sovětským generálním štábem, že nepřekročí dosavadní čáru. W.Churchill poslal druhý vzkaz a tentokrát Eisenhower nařídil gen. Deanovi, náčelníku americké vojenské mise v Moskvě, aby věc ihned projednal se sovětským generálním štábem. Generál Dean líčí svou rozmluvu s generálem Antonovem v knize "Podivná aliance". Byla bouřlivá a skončila se naprostým odmítnutím, takže Eisenhower nic nepodnikl v naději, že uchlácholí sovětské činitele a usnadní dorozumění mezi východem a Západem."

Nebyl to první anglo-americký pokus ucházeti se o sovětskou přízeň ústupky a ztroskotat jako všechny předchozí pokusy. Kreml se nezajímal o záchranu československých životů. Umínil si osvobodit Prahu vlastními silami a tím nejen zvýšil vlastní prestiž, nýbrž poskytl nesmírné výhody československým komunistům." Potud Bruce Lockhart.

Závěrem nemohu pominout jeho vzácný povahový rys - absolutní nezáujatost a smysl pro pravdu. Ačkoliv byl oddaným přítelem jak Dr. Beneše tak Jana Masaryka, krom ocenění jejich kladů se nevyhýbá ostré a někdy nemilosrdné kritice některých aspektů jejich politiky i povahových vlastností jak během války, tak v době poválečné a během únorové krize 1948.

Sir Robert Bruce Lockhart byl největším a nejpřímějším britským přítelem kterého náš národ v zahraničí kdy měl. Za jeho obětavou a usilovnou pomoc od r. 1918 až do jeho smrti by si jistě zasloužil pomník na význačném místě jím tak milované Prahy jako připomínku velkého člověka budoucím generacím i pamětníkům. Neměli bychom na tom začít pracovat? Čest jeho památce!

Sydney, 28.3.2006 Ivo Pšeničný.

Literatura:

Cestou ke slávě, 1932 (v sokolské knihovně pod číslem 669)

Ústup ze slávy, Návrat do Malajska, Mé skotské mládí, Děla nebo máslo.

Přichází zúčtování 1947 (v sokolské knihovně číslo 1925)

Ústup z Prahy (Mé Československo) 1952 (v sokolské knihovně číslo 1153)

Příběh praporčíka Kargerera *Neviditelný pes 18. listopadu 2005*

Do první světové války, která začala 28. července 1914 vyhlášením války Srbsku Rakousko-Uherskem, museli narukovat také všichni zbraněschopní čeští muži. Naši otcové a dědové, ale pro dnešní mladé generace spíše již pradědové a prapradědové, byli rakouští občané, a tak museli proti své vůli obléct rakousko-uherské uniformy a vytáhnout do boje proti Srbům, Rusům, Francouzům, později proti Italům a všem jejich spojencům. Nejvíce Čechů bylo posláno na frontu do Haliče proti carskému Rusku. Několik stovek Čechů a něco Slováků však v roce 1914 obléklo jiné než rakousko-uherské šedomodré polní uniformy. Hned v prvních měsících války Kyjevem hrdě pochodovali v ruských olivově zelených stejnokrojích příslušníci dobrovolnické České družiny. Ve Francii zase v uniformách cizinecké legie česká Rota Nazdar. Zahraniční Češi vstupovali i do srbské armády, hlásili se do kanadských a britských jednotek a po vstupu Spojených států do války také do armády USA.

Česká družina

Kdo byli ti mladí muži (a také jedna žena), občané Rakouska-Uherska, kteří se dobrovolně přihlásili do České družiny a stali se tak pro Vídeň okamžitě velezrádci? Byli to Češi a Slováci, které válka zastihla v Rusku. Byli to obchodní zástupci rakouských firem, sokolové-učitelé tělocviku, sládkové, zemědělští odborníci, hudebníci, podnikatelé a odborní dělníci. Ti všichni se dobrovolně rozhodli bojovat proti habsburské monarchii za samostatný český stát. Zpočátku uvažovali o českém království, ve kterém by se cítili svobodní. Idea demokratické Československé republiky přišla až o mnoho měsíců později.

V habsburské monarchii se tito mladí lidé cítili utlačováni jako národ i jako jednotlivci. Císař a jím jmenované vlády české požadavky po desetiletí ignorovali. Franz Josef I. se nedal ani korunovat na českého krále a české království zahrnul do převážně německý mluvícího Předlitavska. Maďarům však habsburský trůn po mnohaletých bojích vyhověl. Od roku 1867, po vyhlášení dualismu, si Maďaři prakticky vládli "doma" sami (vládli ale také železnou rukou třeba Slovákům, Chorvatům a jiným národům), zatímco velká část daní a poplatků z českých zemí byla odsávána Vídní a v Čechách vládl císařem jmenovaný místodržitel. Za druhou českou univerzitu (v Brně) Češi a Moravané marně bojovali (a v roce 1905 byla dokonce prolita krev). Nedokonalá znalost němčiny, nekatolické vyznání a příslušnost k sokolské organizaci Čechy pro vyšší vojenské a státní funkce diskvalifikovaly.

Na vojně byli čeští rekruti pro svoji národnost ponižováni, tvrdě trestáni a mezi děsloužícími důstojníky bylo daleko méně Čechů, než odpovídalo poměru mezi českým obyvatelstvem a rakouskými Němci. Mnozí mladí Češi a čeští politikové chápali první světovou válku jako pokus Germánů o ještě větší ujařmení Slovanů. Po prvních letech války si už každý myslící Čech uvědomil, že jeho národ byl vehnán na jatka nesmyslné války, která způsobila národu statisícové ztráty na životech a nepředstavitelnou bídu a utrpení, a že takový zločin na českém národu vylučuje soužití s iniciátorem takové války.

V září 1914, tedy teprve měsíc po vypuknutí války, měla Česká družina už 720 vojáků-dobrovolníků. Další asi dvě stovky příslušníků České družiny, a to důstojníci, lékaři, vozatajstvo byli rodili Rusové. Po prvních úspěších České družiny byla tato unikátní vojenská jednotka na jednom úseku fronty rozšířena i o české a slovenské dobrovolníky z řad rakouských zajatců. Těm se začalo říkat Novodružiníci, na rozdíl od původních 720 dobrovolníků Starodružiníků. Česká družina se stala zárodkem šedesátitisícové československé armády v Rusku, která po bolševické revoluci 7. listopadu 1917 dobyla rozsáhlé území a po dlouhou řadu měsíců kontrolovala celou transsibiřskou železniční dráhu Magistrálu od Uralu až po Vladivostok na pobřeží Tichého oceánu. Název "legionáři" se ujal až po skončení války ve svobodném Československu a zahrnoval i dobrovolníky z Francie a Itálie. Ano, tehdy jsme měli přes sto tisíc Mašinů, odhodlaných položit svoje životy za svobodu a samostatnost!

Příběh starodružiníka Jana Igora Karger

(podle vyprávění starodružiníka Josefa Hájka)

Bylo to už na Urale začátkem července 1918, několik dnů po těžké bitvě s bolševiky u Buzuluku. Do dveří našeho vagónu-těplušky vstrčil hlavu praporčík Karger, bývalý podpraporčík v naší první rotě České družiny. Byli jsme dobrými kamarády a dobře jsme se poznali už v prvních rozvědkách v Haliči na podzim 1914. Na jaře 1917 se stal velitelem zákopového dělostřelectva Prvního československého střeleckého pluku, se kterým se zúčastnil slavné bitvy u Zborova.

Zde na Urale nám, nyní už praporčík (to byla tehdy nejnižší důstojnické hodnost) Karger, vyprávěl odyseu, kterou právě prožil. Před dvěma měsíci vyjel se šesti dobrovolci ze stanice Syzraň na nákup potravin pro svoje dělostřelce. Měl s sebou na nákup několik desítek tisíc tehdejších rublů, kterým se podle předsedy prozatímní vlády říkalo "kerenky". Prozatímní vláda byla už dávno bolševiky rozprášena, ale značně inflační "kerenky" stále platily a venkované za ně prodávali maso, mouku a vajíčka. Cukr a čaj byl k dostání jen náhodně z rozkradených vojenských skladů. Ve vlaku, kterým jel Karger se svými nákupčími, prováděla silná bolševická hlídka štáru. Zatýkali bývalé carské důstojníky, mesočníky (šmelináře) a každého podezřelého civilistu, ve kterém viděli nebezpečného třídního nepřítele, "buržuje". Čechoslovákům v té době dávali bolševici pokoj. Stále byla v paměti bitva u Bachmače, ve které jsme po boku bolševiků odrazili útoky rychle postupující německé a rakouské armády do Ukrajiny. Dočasně jsme tedy byli i spojenci. Ale hned po Bachmači byla mezi bolševiky a naším vojskem udržována jen jakási napjatá neutralita.

Toho dne však byl ve Zlatoustu bolševiky přepaden vlak štábu prvního pluku a bolševici začali jednat podle rozkazu Trockého z 25. května 1918. Ten rozkaz, rozeslaný místním sovětům telegramem, se našim telegrafistům podařilo zachytit. Rozkaz zněl: "Všechny sověty na železničních tratích jsou povinny pod hrozbou těžké zodpovědnosti odzbrojit Čechoslováky. **Každý Čechoslovák, který bude dopaden se zbraní v ruce na linii železniční dráhy, budiž na místě zastřelen.**" O tom však Karger a jeho hoši ještě nevěděli. Bolševická hlídka je ve vlaku zatkla. Naši se nebránili, protože pevně věřili, že na stanici před komisařem se všechno vysvětlí a bolševici je zase pustí. Stalo se tak už mnohokrát před tím.

Bolševici je však odvezli do Ufy do vězení. Po několika dnech výslechů a přesvědčování, aby vstoupili do Rudých gard, ruští bolševici, ale i čeští rudí propagandisté-internacionalisté, kteří se nechali k rudým naverbovat, poznali, že u těchto tvrdohlavých Čechoslováků nepochodí. Karger a jeho hoši trvali na svém, že jsou příslušníci jednotek, které jsou součástí spojenecké armády francouzské, že po nějaké bolševické revoluci jim nic není. Naléhali, aby byli propuštěni a aby jim bylo umožněno vrátit se zpátky ke svému vlaku, který jede do Vladivostoku. Taková že je dohoda mezi Stalinem a představiteli Pobočky České národní rady v Moskvě. Tyto argu-

menty vězňů Kargera a spol. ještě víc rozlobily. Nahnali naše hochy společně s několika desítkami jiných zatčených do podpalubí vlečné lodi, barzi, s kterou malý parníček vyplul po proudu řeky Bele.

Když se setmělo, začali bolševici vězně z podpalubí likvidovat. Vyváděli je po jednom na palubu, postavili je k zábradlí čelem k vodě, odebrali jim všechno, co u nich našli, pak vězně silně uhodili pažbou pušky do týla a přehodili přes zábradlí do řeky. Nebyl při tom žádný velký hluk a kati se nemuseli starat o pohřbení mrtvol.

Tuto "revoluční" práci pozorovali naši hoši z podpalubí jakousi škvírou mezi prkny. Z našich vyvedli prvního Kargera. Když ho postavili k zábradlí, nečekal až dostane ránu, vyšvihl se na zábradlí a po hlavě šipkou skočil do vody. Potopil se a plaval pod vodou pokud mu dech stačil. Pak se vynořil, nadýchl se a opět plaval pod vodou. Udělal to několikrát, až dosáhl břehu, zarostlého rákosím. Bolševici po něm zahájili palbu z pušek, ale sami překvapení, nepřipraveni, netrefili. Silný proud unášel parníček i s vlečnou lodí rychle od Kargera.

Ten se rákosím dobrodil na břeh a celý zmožený námahou a vzrušením dlouho ležel v trávě a odpočíval. Barza s parníčkem brzy zmizela z dohledu. Ráno došel do nejbližší vesnice. Byla to tatarská ves. Tataři se k němu zachovali přátelsky. Dali mu něco sníst i nějaké hadry na převlečení a ukázali mu směr k železniční trati. Také mu řekli, že Čechoslováci se po železnici blíží, jen ať tam na ně počká. A také se brzy dočkal. Bůh ví, jak se to Tataři dověděli. Byl to v Rusku místy národ sám pro sebe, se svými náčelníky, zvědy, obchodníky, muslimským náboženstvím a vesnicemi s dřevěnými minarety. Karger byl šťastný, že se z té šlamastiky dostal, ale osud jeho druhů ho celý zbytek války trápil. V legiích jsme se o nich už nikdy nic nedověděli. Z Jana Igora Kargera se po této příhodě stal celoživotní nepřítel všech bolševického.

Po mnoha letech jsem se náhodou setkal ve Slatinských dolech na Podkarpatské Ruši s legionářem Milošem Pavelkou. Slovo dalo slovo a brzy jsme shledal, že je jedním z těch Kargerových nákupčích. Ve Slatinských dolech pracoval jako vážný soli. Ten mi Kargerův příběh doslova potvrdil až do toho okamžiku, kdy Jan Igor skočil do vody. Viděli to tou škvírou z podpalubí.

O svém vlastním osudu mně pak vyprávěl, že po Kargerově úniku bolševici s vražděním přestali. Vězně odvezli po řece Běle až k ústí řeky Kamy a po ní směrem k Permu a později do Vjatky. V těch městech je věznili za strašných podmínek, které nebylo možno vydržet. Lidé tam umírali na tyfus, zimou a surovým zacházením po desítkách denně. Aby si zachránili životy, přijali nabídku ke vstupu do nově se tvořící Rudé armády. Byli posláni do výcvikového střediska do Moskvy a po výcviku do bojů proti bělogvardějskému generálu Denikinovi na jih Ruska. Když světová válka skončila a když se dověděli o vzniku Československé republiky, z Rudé armády dezertovali. Odstranili ze svých uniforem všechno krasnogvardějské, přihlásili se někde na stanici jako rakouští zajatci vracející se ze zajateckého tábora domů a byli sovětskými úřady repatriováni. No, měli hoši štěstí!

S Janem Igorem Kargerem jsem se pak po válce stýkal v Praze velmi často. Po návratu do vlasti byl povýšen na majora dělostřelectva a velel Horskému dělostřeleckému oddílu v Žilině. Postupně byl povyšován a byly mu svěřovány stále větší a větší dělostřelecké oddíly. V roce 1929 se stal generálem a velel dělostřelectvu při armádním sboru v Košicích. V době nacistické okupace byl aktivní v odbojové organizaci. Zemřel r. 1977 ve svých devadesáti letech.

Na začátku sedmdesátých let jsem se v Los Angeles seznámil s malířem, dr. Jiřím Kargerem, výtvarným ředitelem jedné z předních amerických televizních stanic. Byl i významným exilovým kulturním pracovníkem v Los Angeles. S básnířkou Jiřinou Fuchsovou a režisérem Pavlem Pávem založili klub Československé kultury, který uspořádal desítky hodnotných kulturních pořadů (jistě nám o nich jednou napíše sama Jiřina Fuchsová), v dnes již neexistující losangeleské sokolovně vytvořil rozměrnou nástěnnou malbu, několikrát vystavoval svoje obrazy a po několik roků byl prezidentem odbočky exilové Společnosti pro vědu a umění. Byl to synovec generála Jana Igora Kargera. Příběh svého strýce mi potvrdil a některé podrobnosti doplnil, znal i majora Josefa Hájka, od kterého jsem se příběh poprvé dověděl.

Jiří Breber (Úryvek z rukopisu delšího textu "Bývali Čechové ...")

Co o Čechách říkají cizinci (Český šok - lidovky.cz - pokračování)

Thajka: Děláte moc věcí najednou

Češi mi připadají příliš úspěšní. Asi se snažíte stihnout co největší množství úkolů, a tak je zpracováváte najednou.

7. října 2005 Češi mi připadají příliš úspěšní. Asi se snažíte stihnout co největší množství úkolů, a tak je zpracováváte najednou. Bydlím v Praze u jedné velmi milé rodiny, které jsem velice vděčná za vstřícnost, srdečnost a pohostinnost. Snad mi ale odpustí, když teď jejich životní styl trochu zkritizuji.

V této české rodině je například běžné, když otec při večeri telefonuje a vyřizuje své pracovní záležitosti, matka by si zase nejspíš nikdy nesesedla k televizi, aniž by se při tom nevěnovala něčemu užitečnému, například žehlení. Jednu menší televizi si pani domu navíc pořídila i do kuchyně, aby ji mohla sledovat při přípravě jídla. Při sledování televize, vaření a žehlení ještě stihne napsat s dětmi domácí úkoly.

Na jednu stranu schopnost věnovat se několika věcem najednou obdivuji, na druhé straně si ale myslím, že je to nesmírně vyčerpávající a že je tak každá z činností trochu ošizená.

Nejsem si jistá, jestli to takhle funguje i v ostatních českých rodinách, ale pokud bych měla soudit podle vyprávění svých českých přátel, je to asi všude stejné. Nevím, jestli si pak dokážete život pořádně vychutnat.

V Thajsku je běžné naplno prožívat každý okamžik a každou činnost. Například vaření může být malým obřadem, při kterém si můžete i báječně odpočinout a relaxovat, aniž byste přitom ještě sledovali televizi.

Manasavi Vatscharasiritcham

Angličan: Neradi přiznáte chybu

Praha je opravdu velkolepá, předčila má očekávání.

1. září 2005 Nebudete mi to věřit, ale za dva měsíce jsem zatím neviděl jiné město než Prahu. Ne že bych byl líný zajet jinam, ale mám pocit, že jsem si Prahy ještě dost neužil.

Je opravdu velkolepá, předčila má očekávání. A lidé jsou tu přátelští. Pravda, na obsluhu v restauracích jsem jako student s omezenými finančními možnostmi velký dojem neudělal, ale to je, myslím, stejné všude na světě.

Z poslední doby mám s Čechy jeden zážitek, kterému se musím smát. Bavil jsem se s několika známými, kteří se mi svěřili, jak je jim nepříjemné, že do Prahy jezdí stále více lidí za prostitutkami a levným alkoholem.

Češi o nich říkají, že to jsou špinaví a nevzdělaní omezenci a že jsou nejčastěji z Anglie. O to se vůbec nepřu. Ale vy se podívejte, na co sem turisty lákáte! Stačí několik kliknutí na internetu - víkendové pobyty za směšné ceny s náplní opravdu neodolatelnou - v baru nebo v nevěstinci.

Samozřejmě, že se v reklamách objevují mírnější výrazy, ale každý pochopí, o co jde. Fakt nechápu, na co si stěžujete. Vždyť je to směšné zavírat oči před těmito fakty a pak to ještě házet na turisty. Tohle jsou vaše chyby a vy je neradi přiznáváte.

James Grew

Slovenka: Češi jsou individualisté

Češi jsou podle mého názoru klidnější a také pohodlnější než Slováci.

2. srpna 2005 Češi jsou podle mého názoru klidnější a také pohodlnější než Slováci. Snad je to i tím, že máme obvykle hlouběji do kapsy, a tak se musíme víc ohánět. U nás je například běžné, když slovenští muži odejdou za prací na pár měsíců do zahraničí.

Myslím, že Slováci v sobě mají větší pocit zodpovědnosti za svou rodinu a přátele. Naproti tomu Češi jsou větší individualisté, myslí především na sebe. Až když se postarají o sebe a své vlastní zázemí, snaží se pomoci i druhým.

Úplně jiný je i váš styl zábavy. Více se bavíte v párech a menších skupinkách. To u nás je obvyklé, že se sejde co největší společnost a bavíme se všichni dohromady. Vy si v klubech a hospodách spíš klidně povídáte a sdělujete si informace, zatímco u nás křičí jeden přes druhého, zpívá se a tancuje.

Anna Durčianská

Dva opravdu staří panové sedí v parku na lavičce v paprscích slunečního světla. Velmi příjemně tvarovaná slečna kolem nich projde. Jeden se otočí k druhému a říká: "Řekni, pamatuješ, jak jsme se dřív honili za takovýmahle holkama?" Druhý pár minut hluboce přemýšlí a pak povídá: "Jasně, že se pamatuju, jak jsme se za níma honili. Ale nějak si nemůžu vzpomenout, proč."

Přijde 85ti letý děda k doktorovi na pravidelnou prohlídku; všechno v pořádku, doktor se ho ještě ptá, jestli mu něco neschází. Děda, že ne, ale že jeho stará je hrozně hluchá. Tak doktor povídá, že než si ji zavolá na vyšetření ať děda udělá takovej test, jak moc je hluchá. Děda se ptá jak a doktor na to, ať si stoupne 10 metrů od ní a normálním hlasem se na něco zeptá a když neodpoví, tak ať jde na 8 metrů, 6 metrů atd. až úplně k ní. Děda jde domů a babka vaří večeři. Stoupne si teda do rohu druhé místnosti zeptá se: "Co bude dneska k večeři?" - žádná odpověď. Tak popojde blíž a zase: "Co bude dneska k večeři?" - nic. Už je v kuchyni, zase se zeptá: "Co bude dneska k večeři?" - žádná odpověď. Přijde tak na dva metry, opakuje se stejná otázka, bez reakce. Tak přijde úplně blízko a do ucha jí zařve: "Co bude dneska k večeři?" a babka na to: "Sakra, dědku, neřvi, říkám už popátý, že kuře!"

☺☺☺

Paní učitelka ve školce pomáhá chlapečkovi s obouváním bot. Oba tlačili, tahali, ale pořád se do těch botiček nemohli dostat. A když se to konečně podařilo, tak si oba upocení sedli, chlapeček se podíval na boty a říká: "Paní učitelko, my jsme dali botičky obráceně."

Paní učitelka se také podívala, a skutečně, boty byly obuty obráceně. Paní učitelka však zachovala klid. Boty s menší námahou znovu sundala a znovu je rvali na nohy. Tentokrát správnou botu na správnou nohu. Potom se chlapeček podívá na boty a říká: "To ale nejsou moje botičky."

Učitelka se kousla do jazyka, a místo aby na něj zařvala: "To jsi nevěděl dřív," s námahou zase botičky sundala.

Když byly boty dole, povídá chlapec: "To jsou botičky mého brášky. Maminka říká, že je mám nosit taky." Učitelka už nevěděla jestli se má smát nebo plakat a znovu pomohla chlapečkovi do bot. Když mu po té úporné práci pomáhala do kabátu, tak se zeptala: "Kde máš rukavičky?" Chlapec odvěti: "Rukavičky mám nacpané v botičkách." ... soudní proces s učitelkou začne příští měsíc...

[illegible]

SOKOL STARS – KIDS 0 TO 10 YEARS OLD

Twinkle twinkle Sokol Stars

Hanging off the monkey bars

Trampolines and climbing walls

Somersaults and bouncing balls

Twinkle twinkle Sokol stars

Hanging off the monkey bars

SATURDAYS FROM 3.30 TO 4.30 JUN 3, 17; JUL 1, 15, 29;

AUG 12; SEP 9, 23 - CALL JANE 0438 014 125

THE ONSET OF THE INDUSTRIAL AGE

Late 18th and 19th centuries

In the turn of the 18th and 19th centuries, the state of the Czech lands was transformed and the elevated status of the country was replaced by a period of economic stagnation. The country was divided into the Habsburg and Prussian Empires. The population of the Czech lands was reduced by half, while a double land ownership system was introduced. The country was transformed into a monarchy called Austria from 1806 and Austria-Hungary in 1867.

The population of the Czech lands was reduced by half. The country was transformed from a country of high status to a country of low status. The country was divided into the Habsburg and Prussian Empires. The population of the Czech lands was reduced by half, while a double land ownership system was introduced. The country was transformed into a monarchy called Austria from 1806 and Austria-Hungary in 1867.

THE ŠKODA MONUMENT

The country was transformed from a country of high status to a country of low status. The country was divided into the Habsburg and Prussian Empires. The population of the Czech lands was reduced by half, while a double land ownership system was introduced. The country was transformed into a monarchy called Austria from 1806 and Austria-Hungary in 1867.

The country was transformed from a country of high status to a country of low status. The country was divided into the Habsburg and Prussian Empires. The population of the Czech lands was reduced by half, while a double land ownership system was introduced. The country was transformed into a monarchy called Austria from 1806 and Austria-Hungary in 1867.

BARON ROTHSCHILD'S
COAT OF ARMS

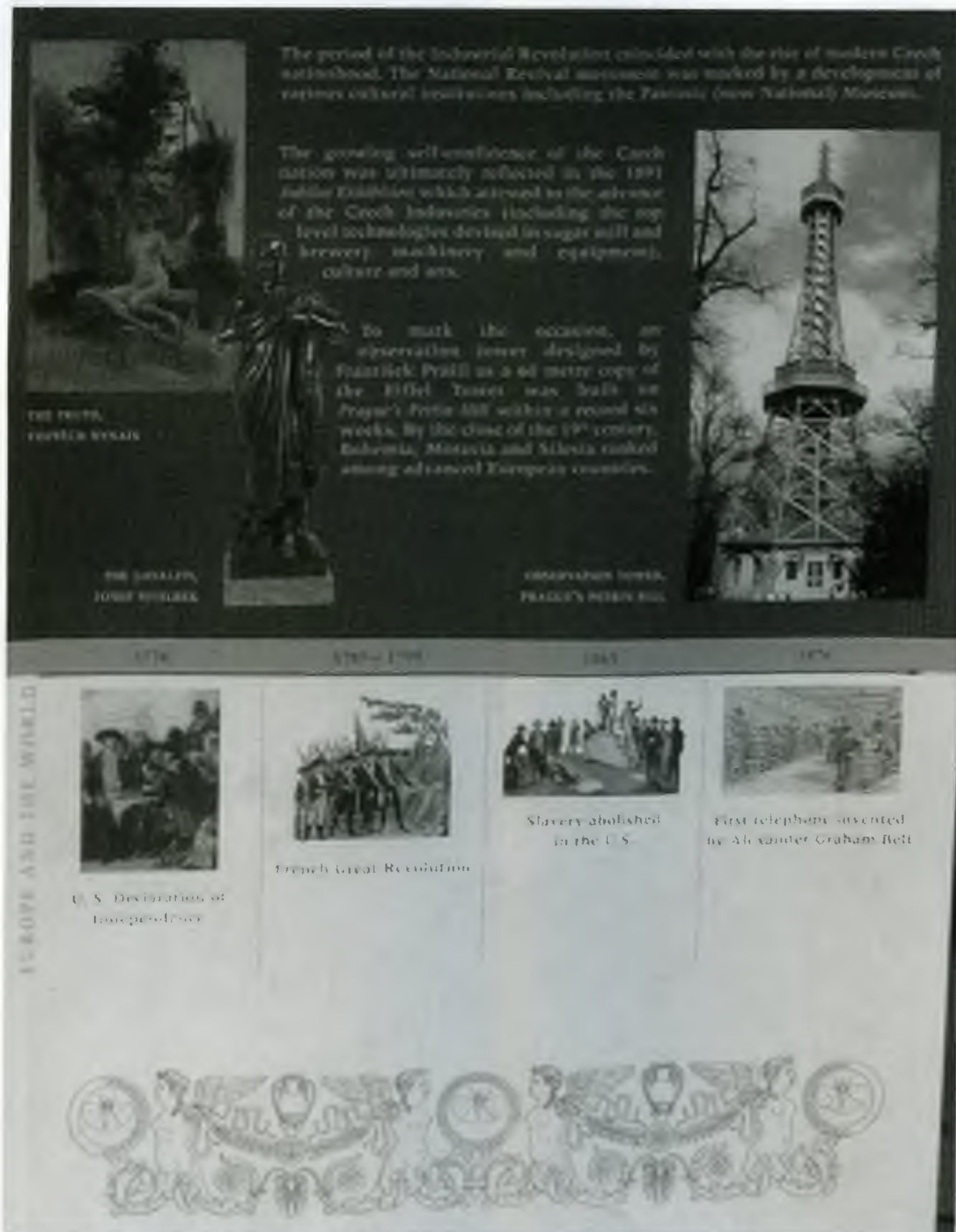
In 1828, the Archbishop of Olomouc Rudolf established an iron foundry at Vítkovice that in time became one of the most prosperous manufacturing companies of the entire Austro-Hungarian Empire. In 1828 – 1832, a horse drawn railway linked České Budějovice (Budweis) with Linz, Austria and in 1836 Baron Rothschild received

a license to build Austria's first steam engine railway. Called the Northern Ferdinand Line, it connected Vienna with Galicia and also Brno (Brünn) and Prague via feeder lines.

THE IRON FOUNDRY AT VÍTKOVICE

Foto: Pavel Ott

Na této a předcházející straně přetiskujeme další panel z výstavy „Krásy a taje ČR“. V příštím čísle uveřejníme poslední panel této významné výstavy.

Expresident Havel - fasáda, za kterou není nic

Karel Kříž Neviditelný pes 5. dubna 2006

Václav Havel koncem února promluvil před mladými ekonomy a manažery na jejich pražském summitu SEYS 2006. Jeho zábavné vystoupení neslo se v obvyklém ustaraném tónu a bylo plné mravokárných odsudků: Buď založených na bonmotech, nebo na pověrách, které si - s kreativitou sobě vlastní - většinou sám vymyslel. Havlova klíčová slova zde jsou: "Chrám konzumu, měsíční krajina, zvláštní zóny, rozcapené jednopodlažní tovární haly, sídliště hrající si na vilky, step, step, step, postmoderní nic, anonymní nákup, padající střechy, betonová a skleněná lobby, vyhlodaný kus země, běhající mráz po zádech, růst růstu, množování množování, automobily, silnice, dálnice, jsme neklidní, uštvaní, utrápení, je třeba se zamýšlet, nejsem pesimista, jsem optimista".

Zkrátka, kdo má rád bizarnosti, přijde si opravdu na své (viz např. Havel přednášel ekonomům, LN, 22.2.). Poslouchá-li pětadvacetiletý racionální člověk se systematickým vzděláním tu změt podivných názorů a krkolomných nápadů, nemůže asi uvěřit, že tento pán kdysi býval českým prezidentem. Skoro jsem Havlovi vděčen, že také zatím nevystoupil na shromáždění fyziků, anebo chemiků. Tam by se totiž - kdyby Václav Havel udržel stanovenou laťku - mohlo obecenstvo snadno dozvědět také například to, že Slunce obíhá kolem Země (protože to přece každý vidí), že Země je placatá a dokonce možná i to, že voda teče do kopce. Až po mně při tom pomýšlení "lezou slimáci" (další Havlův oblíbený slovní obrat) - když si totiž představím, že český expresident ztratí respekt i u žáků prvního stupně základních škol.

Mluví-li Havel o ekonomii, takové nebezpečí mu ovšem zatím nehrozí. Jestliže totiž každé malé dítě ví, jak to se Zeměkoulí je, v ekonomických záležitostech stále i mnoho dospělých lidí podléhá dokonce těm nejzkratkovitějším bludům - a například z růstu cen neomylně viní "zlé obchodníky", kdežto za jejich pokles chválí obchodníky "hodné". Také si mnoho lidí (v souladu s Havlem) myslí, že "neviditelná ruka trhu páchá viditelné zločiny" a že politici, vědci a úředníci by tento unikátní mechanismus měli svým mozkiem - když ne úplně nahradit - tak alespoň systematicky "napravovat". Přes všechny empirické důkazy jim nikdy nedojde, že toto rozkladné úsilí má - v důsledku všech důsledků - na bohatství národů stejně tragické dopady jako uprostřed zápasu měněná pravidla hry - třeba na fotbal.

Neprátele obchodní civilizace nikdy nedojde, že trh je superužitečný a efektivní mechanismus, který lidstvu šetří obrovské zdroje a umožňuje Havlem opovrhovaný (neboť široký) blahobyt. Nikdy jim nedojde, že je třeba mít dobrá pravidla, spíše než "světce" a dobré hlídače těchto pravidel, spíše než "věrozvěsty".

Co si s Václavem Havlem počít? Roky jsem se ho zastával, například v Lidových novinách, a - přiznávám - bránil jsem otištění kritických článků na téma jeho politiky a "filozofie", protože jsem se domníval, že by hlava státu - alespoň v LN - kritizována být neměla. Mýlil jsem se. A je tedy dost dobře možné, že jde o můj drobný příspěvek k tomu, aby Václav Havel opravdu nakonec skončil jako "originální myslitel" typu Michaela Jacksona, Bono Voxe, anebo Ivana Svitáka.

Havlovo uvažování, které se jako červená nit táhne i jeho zmíněným vystoupením, má následující konstanty: Elitářství, pokrytectví, povrchnost a nenávisť k moderní obchodní civilizaci. Jeho vzdechy se v podstatě neliší od odsudků, kterými šlechta začátkem 19. století častovala nastupující buržoazii. Co komu záleží na růstu? Proč ty nové výrobky? A k čemu jsou dělníkům byty? Proč vznikají ty šílené nové čtvrti? Na co ty komíny? Proč stále nové parní stroje? A komu chyběla železnice? Jaký to celé má smysl? Vždyť my, Havlové, už všechno máme a nic nového, levného, nepotřebujeme. Co potřebujeme, si pořídíme tak jako tak, nemusíme přitom počítat a tovarny s velkosériovou výrobou a nízkými cenami jsou nám stejně k ničemu.

Já chápu, že Havel by si nikdy nekoupil boty u Bati (i když tam jeho děd pracoval), nikdy by si nesedl do Škodovky anebo Volkswagenu a nebydlél by v "podivných sídlištích, hrajících si na vilky". Jeho svět je středověk. Pýcha, přepych, snobárna a pohrdání. Nábožně mluví o ekologii, ale sám ke svému životu spotřebovává skoro tolik energie (letecká doprava, auta, vily, chalupy, kanceláře) jako středně velké africké město. Naopak svému milovanému psu dopřeje nekrolog jako skutečnému rytíři. Je hned vidět, že to zvíře patří ke dvoru. A má status, se kterým se hned tak nějaký lidský červ srovnávat nemůže.

Ano, bylo by asi pěkné, kdyby všichni lidé mohli žít jako Havel. Ale to nikdy nebude. Nechť Václav Havel odletí do Afriky nebo Indie či na Kubu, nechť se ubytuje v pěti-hvězdičkovém apartmá a nechť odejde na ulici kázat lidem o hnusném kapitalismu - o jídle, o supermarketech, o továrnách, ve kterých si lidé slušně vydělávají na živobytí, o Baťových botách, o Volkswagenech a o dálnicích, o "králíkárnách" a sídlištích hrajících si na vilky. Jaké se mu asi dostane odpovědi? A bude mít čas utéct? A jaké odpovědi by se mu dostalo třeba na náměstí v Londýně anebo v Praze? Bylo by to o mnoho lepší?

Po lidech v továrnách, úřadech a obchodech zůstává zpravidla dobrá práce a užitečné produkty. Ty se Havlovi protíví, protože je může mít každý. Co ale zůstane po Havlovi? Deset kilo spisů oblíbených u šlechty a polorozpadlá Lucerna, o kterou se nedokázal postarat. A tak dílo svých pilných a úspěšných předků prodal komunistovi z ÚV KSČ a zároveň spolupracovníkovi StB Junkovi. Ten totiž dal (a jak se nakonec ukázalo - z našich daní) nejvíc.

Exprezident Havel je komplikovaná osobnost

Jan Bartoň Neviditelný pes 8. dubna 2006

Článek pana Karla Kříže Exprezident Havel - fasáda, za kterou není nic je zajímavý v mnoha směrech. Jeho autorem je člověk, který mimo jiné píše o tom, že (cituji) *Roky jsem se ho (rozuměj Havla) zastával, například v Lidových novinách, a - přiznávám - bránil jsem otisknutí kritických článků na téma jeho politiky a "filozofie", protože jsem se domníval, že by hlava státu - alespoň v LN - kritizována být neměla. Mýlil jsem se. A je tedy dost dobře možné, že jde o můj drobný příspěvek k tomu, aby Václav Havel opravdu nakonec skončil jako "originální myslitel" typu Michaela Jacksona, Bono Voxe, anebo Ivana Svitáka.*

Co se "filozofie" Václava Havla týče, jeho názory bych osobně podobně jako Kříž stěží jako "filozofii" klasifikoval. Dojem o Havlovi jako o "filozofovi" vyplývá spíše z jeho početných článků, kterými plnil a nadále plní některá naše media. Spíše bych hovořil o Havlově snaze vyjadřovat se k řadě stěžejních otázek dnešního světa. Stále však dle mého názoru jeho články nepřesahují rámec glosátora, tj. člověka mírně poučeného a pohybujícího se dlouho ve vysoké politice. Tím zřejmě nabyl přesvědčení o tom, že má co ostatním nabídnout. Přesto bych vystupování Václava Havla jako prezidenta nejprve Československa a později Česka rozdělil do dvou zásadních etap.

Tou první etapou bylo jeho vystupování v prvních letech po listopadové "sametové revoluci". Dle mého názoru se kryje s obdobím, kdy po jeho boku stála jeho první žena Olga. Pravděpodobně měl ze své první ženy respekt a možná že právě ona byla určitou zábranou toho, aby popouštěl uzdu svým vnitřním pocitům. Druhá etapa jeho presidentské kariéry je ve znamení Dagmar Veškrnové. Já osobně jsem se s Havlovými názory rozešel právě v období, kdy se začal na Havlovi plně projevovat vliv jeho nové ženy. Podle mne to byla ona, která se stala našeptávačkou o jeho "výrazné výjimečnosti" a která ho právě na rozdíl od jeho první ženy "povzbuzovala" k militantnějšímu způsobu vyjadřování.

Tím, co je na Václavu Havlovi nadčasové a co dle mého názoru zůstane jeho pozitivním příspěvkem do českých dějin, je jeho role disidenta v socialistickém Československu. Pro většinu z nás, kteří jsme neměli odvahu pustit se do konfliktu s totalitním režimem, se stal symbolem "vykoupení se" z naší různé míry kolaborace s totalitním režimem. Sami jsme si mohli v klidu žít životem "dvoji morálky", tj. konformity s režimem a večer u poslechu Svobodné Evropy se cítit hrdiny z užívání "zakázaného ovoce". Havel byl tedy jakýmsi "beránkem vykupujícím naše hříchy" a dával nám veskrze falešný pocit odporu vůči totalitě. Po pádu totalitního režimu se logicky stal našim reprezentantem. Nebyl u nás člověk, který toho v odporu vůči totalitě udělal tolik jako on. To, že se dnes vyjadřuje tak, jak se vyjadřuje, je jeho vlastní volba. Pokud lituje například toho, že v době jeho prezidentování nebyl premiérem Paroubek, jako jeden příklad za všechny, jen tím odhaluje svůj myšlenkový obzor. Přesto se domnívám, že se exprezident Havel zařadí tím, co reprezentoval těsně po listopadu 1989, mezi naše nejúspěšnější představitele minulého století. Osobně ho řadím hned na čestné druhé místo za TGM.

Co se odsudku Karla Kříže o Havlovi jako o "fasádě, za kterou nic není", zdá se mi zbytečně příkrý. Navozuje to onen dojem pohybu mezi téměř nekritickým obdivem k Havlovi (tím jsem si ostatně také prošel) a zdrcující kritikou. Spíše mne mrzí, že Kříž bránil v otištění kritických článků na Havla v době svého působení v LN. Jsem přesvědčen, že tím ničemu nepomohl a tím méně Lidovkám. Ty byly právě za jeho éry hodnoceny jako noviny Hradu. Takový přístup škodí vlastně nejen Havlovi, ale především naší demokracii. Možná, že byl i jednou z příčin úbytku čtenářů Lidovek.

PERLY A PERLIČKY - sokolské i nesokolské

Letošní **valná hromada sydneyského Sokola** konaná v dubnu se bohužel neobešla bez velmi živé debaty rozpoutané ku konci zasedání. Nicméně výsledek byl uspokojivý. Činnost odstupujícího výboru za uplynulý rok byla schválena a sestava nově zvoleného výboru i ostatních funkcionářů se valně neliší od předchozích. Sešel se poměrně značný počet členstva. Pokračování dosavadní činnosti pod opětným starostenstvím bratra Jaroslava Krejčíka je tedy zaručeno. Valná hromada také schválila plénu k hlasování předloženou vhodnou změnu stanov. Podrobnější zprávu přinášíme na jiném místě.

Náš starosta Jarda Krejčík (vlevo) uvítal v neděli 7. května v sydneyjském Národním domě **delegaci českých senátorů** vedenou předsedou ústavně právního výboru senátu a starostou města Teplic Jaroslavem Kuberou (vpravo). Živá, otevřená a od politiků neočekávaně upřímná diskuse s přítomnými členy Sokola přispěla k bližšímu poznání vnitropolitického dění v České republice. Následující úterý se tato delegace setkala s krajskou veřejností v strathfieldském kostele svatě Marty, kde nadané sestry Šárka (piano) a Ludmila (housle) Budínské potěšily vděčné obecenstvo koncertem klasické hudby a několika lidových melodii.

Ještě **slovičko k těm pardubickým skřivánkům** nebo spíše pěnkavkám, protože to byla většinou děvčata, nedávno zde v Sydney nám pějícím. Po jednom z jejich líbezných koncertů jsem se k té nejstarší jen tak přitočil a dotazuji se žertem - kde že je ten perník? Ale ona to vzala zcela vážně a celá smutná odvětila, že jim ho zde na letišti zabavili. To prý bylo pro ně nečekané a nepříjemné překvapení. Nu, hlavně ale že nám tak virtuózně ten sbor zapěl, perník sem perník tam. A to mi připomnělo, že něco podobného potkalo kdysi i moji tehdy nezletilou dcerku Dášu. Vracela se

z Plzně od babičky, s níž pilně sbírala a sušila v tamních lesích houby - a australský celník pak hned šup s nimi do koše a nepomohlo žádné přemlouvání nebo domlouvání... Leč jak uvedeno, děti nám zazpívaly i bez té pardubické dobroty - škoda, že nezůstaly déle a že neprosadily svůj um po celé Sydney. Uvedly se zde bohužel jen při australské katolické mši v kostele. I sokolovna by je jistě byla uvítala s nadšením!

V neděli odpoledne sedmého května nás bratr Ivo Pšeničný v sokolském Národním domě příjemně překvapil - překvapil? nadchl! - vynikajícím hudebním programem. Promítl nám video zachycující **koncert České filharmonie** z Pražského jara 1990 pod taktovkou Rafaela Kubelíka dirigujícího za přítomnosti presidenta Havla a jeho první manželky Smetanovu Mou Vlast. Pořad byl zahájen vzhledem ku přítomnosti presidenta ve Smetanově síni "presidentskými" fanfárami z Libuše a rád přiznávám, že se mi v té chvíli vhrnuly do očí slzy. Bedřich Smetana - a to si člověk znovu a znovu uvědomuje - v druhé polovině devatenáctého století dovedl geniálně doplnit dílo literárních českých obrozenců hudebním projevem jakoby na míru ušitým pro tehdejší českou potřebu vyburcovat i ty poslední spáče ukolébané pobělohorským marasmem k národnímu uvědomění. Vyšehrad, Vltava, Šárka, Z českých luhů a hájů, Tábor a Blaník - člověk to všechno prožívá v každém Smetanově taktu... A ovšem, Rafael Kubelík, krátce po návratu do osvobozené země po čtyřicetiletém odloučení a bloudění po koncertních sálech Evropy a světa - kamera věrně zachytila Kubelíkovo dojetí a radost být opět doma, ve své Smetanově síni. Po posledních bouřlivých tónech Blaníka byl doslova zasypán květinami a potlesk nebral konce... Nuže, bratr Pšeničný nám připravil ohromnou radost a potěšení a přejeme mu, aby zdárně pokračoval v hudebních pořadech nedělních odpolední. Sokolský Národní dům takováto kulturní osvěžení potřebuje.

Nenechme je podřimovat a připomeňme jim, i sobě, že **v únoru 1948 nezvítězil u nás tak zvaný pracující lid**. Zvítězilo bolševické heslo že když se kácí les, létají třísky. Zvítězila, jejich vlastními byt dnes umně zakrývanými slovy, diktatura proletariatu, tedy diktatura bolševiků, tedy diktatura bolševické strany a vlastně komunistických pohlavárů od Pražské brány, a u nás tedy de facto diktatura Stalinova Kremlu. Bylo narušeno a zničeno statisíce životů, natrvalo a bez náhrad. Byl také zničen život básníka Ivana Blatného. Jednou z těch létajících třísek byl právě také on, tehdy nadějný a nadaný český básník, který snad jako jediný mezi českými básníky odešel do exilu v Britanii. Neemigroval, prosím, odešel do exilu. To se v Praze bolševických gangsterů pokládalo za neodčinitelný zločin. Zavřely se za ním dveře, jeho kolegové - básníci vehementně tleskající v Praze nastolené diktatuře jej zavrhlí. Ivan Blatný byl prostě odvržen, vymazán z rejstříku českých básníků, stal se nikým, jeho básně zmizely z knihoven, stal se neosobou, nečlověkem. V exilu pak tento skvost české literatury zešílel a zbytek svého ještě dlouhého života trávil v britském ústavu pro duševně choré. Objevila ho, kupodivu, obětavá a vlídná anglická ošetřovatelka Frances Meacham, zachránila alespoň zbytek jeho díla - on totiž celou dobu v ústraní tajně psal a tvořil - a byl dokonce po sametové revoluci v Londýně před-staven i Václavu Havlovi. S nevalným výsledkem - Havel totiž nikdy o únoru 1948 nechtěl moc slyšet. Podilejí se na zničení toho člověka i všichni čeští literáti, kteří až do srpna 1968 v sobě nenalezli odvahu Ivana Blatného rehabilitovat. Včetně Vítězslavů Nezvalů, Jaroslavů Seifertů a dalších tehdejších nohsledů československých diktátorů. I všem profesorům Goldstückerům a Pavlům Kohoutům to budiž znovu připomínáno. Nedopustíme, aby zvrhlosti z února 1948, jimž oni tehdy blahorečili, byly pozapomenuty. Jimi nebo i námi.

Všechno jako by nasvědčovalo tomu, že **sokolská restaurace v Sydney** se rozbíhá na zdárných a už i rychlejších kolejích. Kvalitu pokrmů si všichni pochvalují, i když prý ta svičková chutná spíše slovensky, ale čeští jedlíci to vaproso družby zatím berou. Zdá se, že doba otevření restaurace bude pozměněna. Ozývají se hlasy, že pátek večer by byl asi vítanější než nedělní poledne - a to jak pro konsumenty tak pro

připravovatele dobrot. Prý si mnoho lidí nechce trhat polednem nedělní programy, zatímco v pátek večer mají našinci většinou volno. Tak jde fáma. V našincích se ovšem nikdo nikdy nikde pořádně nevyzná a restauratéri asi nejlépe vědí kde jak a kdy zabírat, aby to táhlo. Upusťme tedy raději od udílení nemístných a nežádaných rad. I když prý není šprochu... Restauračním podnikatelům tedy přejme úspěch v dalším podnikání a v jejich zřejmém úsilí poskytovat konsumentům vhodné služby.

oooooooooooooooo

Ta pravoúhlá budova s tmavší střechou na fotografii vlevo je **Národní dům Sokola Sydney** - pohled z výšky 350 metrů. Ve skutečnosti je to zvětšený výsek záběru pořízeného satelitem z vesmíru - každou část zemského povrchu si můžete takto přiblížit pomocí internetového programu „Google Earth“.

oooooooooooooooo

Ensemble koncertní pěvkyně Sylvie Virágové nám před velikonočními opět předvedl **kvalitní a pestrý koncert** v presbyteriánském kostele v Balmainu a bohatý program, kromě vynikajícího umění paní Sylvie nám znovu představil Helenku Šindelářovou, umění ruského pěvce Genadije Dubinského, houslisty Leona Novíkova, fletnistky Sary Whyte a také pianistky Suzy Giczy i varhaníka Billa Caukilla. Jako zvláštní „encore“ vystoupily na tomto koncertě s ensemblem Sylvie Virágové tentokrát i sestry Budinské, klavíristka Šárka a houslistka Ludmila nyní přechodně dlící v Australii, které mistrně předvedly Cantabile Paganiniho a Romanci č.2 Antonína Dvořáka. Sylvie Virágová si vybudovala na svých balmainských koncertech početný zástup vděčného obecenstva a sklízela spolu s Helenkou Šindelářovou zasloužené ovace. Nebyl to zajisté koncert poslední a těšme se na další setkání s těmito proslavenými umělci. Paní Sylvie si za svou neutuchající snahu obohatit sydneyjskou kulturní scénu zaslouží naše vřelé poděkování a obdiv. A jakoby na této vši kráse nebylo dosti, uspořádala slovenská umělkyně ještě v květnu další koncert v anglikánském kostele v Gordonu s poněkud pozměněným ensemblem, kde kromě ní účinkovala opět i Helenka Šindelářová, tentokrát i se svým elegantním chotěm. Připojily se též sestry Budinské a měli jsme tedy další příležitost vychutnávat plody umění všech těchto účinkujících.

**NAŠE RESTAURACE JE OTEVŘENA V PÁTEK A V SOBOTU,
A ZAVŘENA V NEDĚLI – PODROBNOSTI NA STRANÁCH 45 A 47**

Pod diktátorskou rukou Josifa Vissarionoviča Stalina zomreli milióny odporcov jeho režimu, ďalšie milióny živorili v povestných gulagoch. Ako sa však opäť ukázalo, **Rúdia sú nepoučiteľní**. Napriek uvedenej skutočnosti sa totiž každý druhý Rus pozerá na tvrdého krutovládca pozitívne. Dokazuje to prieskum, ktorý pri príležitosti 52. výročia Stalinovej smrti urobila agentúra VTsIOM. Výsledok? Až 50 percent Rusov si myslí, že rola, ktorú exdiktátor zohral v histórii, bola nepochybne alebo pravdepodobne kladná, 34 percent ju označilo za negatívnu a zvyšok sa nevedel rozhodnúť. No to ešte nie je všetko. Až 42 percent z 1,600 opýtaných by nenamietalo, ak by súdruh Stalin nad ich krajinou znovu prevzal moc. *Spoločenský týždenník Plus 7 dní*

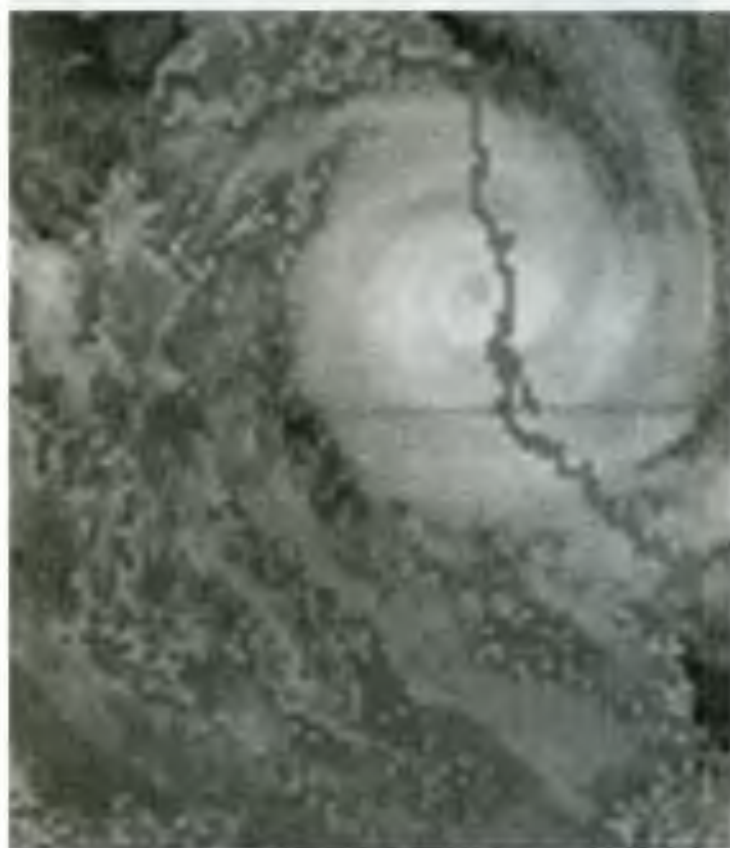
oooooooooooooooo

An Evening in Prague ROBERT FORGACS MA(Hons) PhD. This fully illustrated lecture presents a tour of the highlights of the beautiful city of Prague, looking at both its architectural and artistic heritage within their historic context, as well as some of the most attractive music written for the Czech capital by the 16th century composer Jacob Handl, Wolfgang Amadeus Mozart and Leos Janacek.
1 meeting 6 pm - 8:30 pm Fri Jun 23 \$35 Course No: 62HM006.
WEA Sydney phone 02 9264 2781

oooooooooooooooo

Týden před Velikonocemi zemřela v Německu ve věku 92 let **hraběnka Staufenbergová**, manželka muže, který připravil a vykonal nezdařený atentát na Adolfa Hitlera v červenci 1944 v tzv. Vlčím hnízdě ve Východním Prusku. Hrabě Staufenberg byl na místě zastřelen, jeho dva bratři odsouzeni k smrti a hraběnka Staufenbergová odsouzena do koncentračního tábora Ravensbruck a její tři děti internovány.

oooooooooooooooo

Predictably, greenies have claimed that **Cyclone Larry** was a result of the effect of global warming. The Australian quoted Queensland Conservation Council co-ordinator Toby Hutcheon saying scientists had forecast an increase in severe weather events and in the intensity of cyclones, due to climate change. This nonsense can be easily refuted. Tropical cyclones have been monitored around the Australian coastline for many years. A 1978 reference book, *Australian Tropical Cyclone Forecasting Manual* (Australian Bureau of Meteorology), contains charts showing that tropical cyclones along the north Queensland coast have been monitored, on average, at about one per year. Emergency Management Australia states that "cyclones occur frequently in the southern hemisphere, with an average of 10 per year being tracked by the Bureau of Meteorology in the Australian region alone. Of these, six may be expected to cross the Australian coast each

year." The worst cyclones in Australia have been Cyclone Tracy, which claimed 65 lives in the Northern Territory in 1975, and Cyclone Mahina, which killed over 400 people in Queensland in 1899. Despite the conservationists' wild claims, there have been few tropical cyclones off North Queensland in recent years, certainly far fewer than the historical average. *News Weekly 1.4.2006*

Náš oddaný sokol, **bratr Milan Vyhnálek** se chystá na delší pobyt ve své domovině, ve svém rodném kraji v Ústí nad Orlicí, jen pár kilometrů od jeho rodiště – obce Hnátnice, kde bratr Milan dal zrekonstruovat kostel. Milan Vyhnálek je tak oblíben ve svém rodném kraji, že při jeho poslední návštěvě doma ho vítalo osm starostů okolních měst a obcí. Ti mu pro jeho pobyt věnovali apartment s vyhlídkou na letiště v Ústí nad Orlicí. Bratr Milan je totiž velkým fandou letectví a plánuje, že si doma zalétá ve sportovním letadle, které chce sám pilotovat. To je jistě obdivuhodné, protože, jak naši čtenáři vědí, Milan se stále zotavuje z těžké automobilové nehody, po které ztrávil celý rok v nemocnici.

Milane, přejeme Ti, aby se Ti Tvůj pobyt doma vydařil a hezky si tam zalétejl!

oooooooooooooooo

Povodeň 4. září 1890 pobořila několik oblouků Karlova mostu.

Přes 5,6 miliardy korun se vyšplhaly škody, které **velká voda** způsobila začátkem dubna tohoto roku v sedmi krajích Česka. Je přitom pravděpodobné, že ještě stoupnou, protože na jihu Moravy a Čech jsou mnohá místa stále zaplavena. Povodně, které spustilo přesně před měsícem odtávání enormních zásob sněhu z neobvykle dlouhé zimy za intenzivních dešťů, přesto nebyly tak ničivé, jako záplavy z let 1997 a 2002, kdy škody činily přes 60, respektive 70 miliard korun. Velká voda si vyžádala zřejmě devět obětí, mezi utonulými byli i dva malí chlapci. ČTK 27/4/2006

oooooooooooooooo

Muzeum Mladoboleslavsko a Statutární město Mladá Boleslav pořádají **II. setkání krajanů z Mladoboleslavska** 22. – 25.6.2006 v Mladé Boleslavi konané pod záštitou hejtmana středočeského kraje Ing. Petra Bendla.

Lovec perel Bojar

**NAŠE RESTAURACE JE OTEVŘENA V PÁTEK A V SOBOTU,
A ZAVŘENA V NEDĚLI – PODROBNOSTI NA STRANÁCH 45 A 47**

Šlépějemi dějin a významných výročí, koncem dubna, v květnu a v červnu.

Před 690-ti lety, 14. května 1316, se Elišce Přemyslovně a králi Janu Lucemburskému narodil první syn Václav, později známý jako Karel IV.- Otec vlasti.

Před 515-ti lety, 24. května 1391, byla vydána zakládající listina kaple Betlémské.

Před 385-ti lety, 21. června 1621, v nejtragičtějším dnu české národní historie se konala na Staroměstském náměstí v Praze poprava 27 českých pánů, vůdců stavovské opozice proti habsburskému králi Ferdinandovi.

Před 236-ti lety, 28. dubna 1770, přistál v Botany Bay kapitán James Cook s plachetní lodí Endeavour, který později, po vzplanutí americké revoluce doporučil zřízení trestanecké kolonie pro vyhnance z Anglie. Tím položil základy k vytvoření moderní Austrálie.

Před 205-ti lety, 3. června 1801, se narodil František J. Škroup, skladatel písně „Kde domov můj“, která se stala českou národní hymnou.

Před 140-ti lety, 30. května 1866, byla v Prozatímním divadle v Praze uvedena premiéra opery Bedřicha Smetany „Prodaná nevěsta“.

Před 115-ti lety, 18. května 1891, bylo otevřeno Národní museum v Praze.

A 11. června 1891, bylo v Praze slavnostně otevřeno Národní divadlo premiérou Smetanovy opery „Libuše“.

Před 100 lety, 18 dubna 1906, postihlo San Francisco ničivé zemětřesení o síle 7.8 na Richtrově stupnici. Otřesy trvaly celou minutu a způsobily obrovské požáry. Na americké televizi popsala zemětřesení jeho pamětnice, 109-ti letá žena slovy „sudden terrible commo-tion“.

Před 61 lety, ve dnech 5. až 9. května 1945 povstali Pražané proti německé okupaci, boje začaly kolem budovy rozhlasu. Většina obyvatel očekávala příjezd Americké armády, ještě v sobotu 5. května Po Praze se šířily zprávy, že Američané jsou u Berouna, či dokonce v Berouně a dokonce, že americká letadla začala přistávat v Ruzyni. Mezitím mladí Pražané a ti co jim přispěchali na pomoc z okolí umírali na barikádách, které byly chvatně budovány hlavně ve středu města a na výpadovkách. Z Pankráce přicházely zprávy o děsných zvěřstvech prováděných příslušníky SS. V neděli v noci konečně přijeli Američané, konvoj asi tuctu džípů. Šel jsem je pozdravit. Stály hned za rohem na Národní třídě, na džípech bílé vlajky. Vítající Pražané brzy pochopili, že přijeli něco vyjednávat a pak zase odjedou! V pondělí už tam nebyli. V úterý 8. května od rána až do večera projížděl centrem Prahy nekonečný proud vojenských vozidel plných vojáků v zelených uniformách – wehrmacht – prchali k Američanům. Večer jsem s rodiči poslouchal rádio ze Západu, zvonily zvony, lidé se radovali, Německo kapitulovalo, je mír. V Praze se ale dál střílelo. Druhý den brzy ráno 5. května, byla středa se na Klárově objevil první ruský tank, sledoval jsem ruské osvoboditele jak projížděli Plzeňskou třídou na Smíchově. Pak ke mně přišla moje máma a řekla „bude oběd“, bylo mně 9 roků.

Před 56-ti lety, 28. června 1950, se v Sydney sešla skupina mladých mužů a žen, kteří doma v Československu a po únorovém puči už jako uprchlíci v německých lágrech, cvičili v Sokole. V kronice Sokola Sydney je zapsáno: **„Dne 28. června 1950 z popudu bratra Dočkala sešli se v bytě manželů Sloukových sestra Zelenková, bratři Dočkal, Chmelař, Hanuš a Šmejkal, aby pojednali o založení sokolské jednoty v Sydney. Okamžitě přistoupili k činu a napsali 72 pozvánek na ustavující schůzi jednoty na den 5. července 1950 v místnosti č. 28 v budově YMCA.“** Datum zvolili na den druhého výročí zahájení XI.všesokolského sletu v Praze na Strahově. O tom co bylo pak se dočtete v příštích Šlépějích.

Před 75-ti lety, 16. května 1931, se narodila krasobruslařka Aja Vrzáňová Po vítězství na Zimních olympijských hrách ve švýcarském Sv. Mořici v roce 1948 se už nevrátila do Československa, které po únorovém puči ovládli komunisté.

Před 20-ti lety, 26. dubna 1986, došlo k ničivému výbuchu v jaderné elektrárně na Ukrajině v Černobyli. Betonový kryt reaktoru byl výbuchem vymrštěn do výše asi jednoho kilometru. Radioaktivní prach zasáhl velkou část Sovětského Svazu, ale také území mnoha okolních států. Sovětské vedení a ÚV. KSSS rozhodli výbuch utajit, čímž položili základ k pádu evropského komunismu.

J.Z.

Výlet do Danešova údolí.

Josef Kořenský: Světem a přírodou (1918)

Pro české turisty pochod trochu daleký. I sedmimílové boty byly by trochu krátké. Nepostačoval by ani báječný samolet pohádek ruských - mohla by nás tam zavéztí pouze loď zámořská. Oklikami urazili bychom okrouhlých 15.000 až 20.000 km a přisedali bychom jistě několikráte. V pohodlné kabině dopravily by paroplavební společnosti pasažéra na místo sotva laciněji nežli za 1000 korun.

Údolí Danešovo bylo by hledati čtenáři na dalekém východě, a to dokonce na obrácené polokouli zemské. Nechybím mnoho, řeknu-li, že je najdete na mapě při 139. stupni východní délky (od Greenwichu) a při 19. stupni jižní šířky. Údolí Danešovo je tedy jako začarováno v nejmladším díle světa a sklenuto oblohou horkého podnebí australského blízko těch pobřežních krajů, jichž dotýkají se teplé vlny Carpentarského zálivu. Ale jakkoliv má Údolí Danešovo v šíři až 16 kilometrů, přece jest jenom uzounkým proužkem rozlehlé země a státu, jehož jméno Queensland. Což jest ten úval proti širošířému území, přesahujícímu celou naši říši více než dvakráte!

Před lety nevěděl o údolí Danešově ještě nikdo, a v mysli nosil jeho jméno pouze brisbanský geolog Ball. U nás zvěděli jsme o něm teprve, když sem došla objemná kniha geologického ústavu queenslandského z Brisbanu a nadepsaná Burketovské minerální pole. Na přiložené mapě, vyhotovené řečeným zemězpytcem, zaznamenáno jest mezi jinými názvy také jméno Danes Valley.

Anglické slovo valley (čti vely) nahrazuje se zhusta výrazem vale (vel) a znamená po česku údolí nebo dolinu. Svým zvukem upomínají obě slova na val, úvala Úvaly. Či zásluhy uctívají se pojmenováním queenslandského údolí v rudonosném okrsku blízko Burketownu, vysvítá zřejmě z textu, jímž státní geolog Ball provází řadu svých pohledů, map a náčrtkův. Z něho dovidáme se teprv neklamně, že má státi na mapě vlastně Daneš Valley, tedy Danešovo údolí.

Anglický pravopis nezná měkkého š a užívá na místě něho sh. Jen z toho důvodu psal by se pan Daneš mezi Angličany snad Mr. Danesh a pan Mašek nepochybně Mr. Mashek. Zjevy ty jsou u našich krajanů usedlých v Unii severoamerické obyčejny a nezarázejí ani vlastence.

Mapa australské pevniny bohata jest jmény zasloužilých badatelův, a památka jejich žije v názvech pohoří, kopců, pouští, plání, řek, jezer, osad, okrsků, ano i stromů. Před sto lety nevěděl ještě nikdo, jaká tajemství skrývá v sobě nitro nejmladšího zemědilu. Nejsnáze ještě postupovali noví osadníci do neznámých krajů po řekách, ale pochody suchozemské bývaly spojeny s velikými nesnázemi a zhusta s nasazením života odvažlivějších výzkumců. Příroda i lidožravost původního obyvatelstva překážely zeměvědcům, vnikali-li hloub do země. Nejednen zmizel v odlehlých končinách bez veškeré stopy, ale jiní vrátili se z výprav vítězně a ozářili svými výzkumy povahu kontinentu do té doby zcela neznámou. Leč také oni byli často již na pokraji záhuby a vysílení, a od hladu zachránilo je snad pouze několik vajec vyhrabaných z mohylovitých hnízd, vybudovaných kurovitými ptáky tabony, nebo drobné plodnice škrobnaté kapradiny nardu neboli marsilie a nasládlé bobulky novoholandské květiny, známé v botanice jakožto epakris neboli postrminec.

Již ze jmen jde na jevo, jaké asi národnosti mučedníci australské zeměvědy náleželi. Doktor Leichhardt zmizel v neznámém středozemí nadobro. Pomocné výpravy šly dlouho po jeho stopách a sledovaly písmeny L, vyřezané do statných blahovičníků (eukalyptů), ale badatele samého nespátril již nikdo.

Oštěpem černochoů padl též přírodozpytec Gilbert, zahynul inženýr Kennedy, raněn byv kopím zákeřných divochův, o život přišel Burke, kdysi rytmistr také ve vojsku rakouském, a s jeho expedicí zároveň k smrti vysílený Gray. Soudruh jejich King byl zachráněn jenom zázrakem, když hladem a nemocí podobal se spíše mrtvole nežli živé bytosti.

Účastníci Burkovy výpravy, kteří vrátili se živí z tajemných krajů australských, byli uvítáni s velikou slávou a požívali od vlasti výslužného až do smrti. Hrdinům padlým postaven jest památník, a národ ctí je jako mučedníky vědy zeměpisné.

Blahovolněji zachovala se východoaustralská příroda k badavému Mitchellovi, jenž ze samého nadšení nazval kraje kolem řeky Murumbidži Australia Felix, t. j. Austrálie

Šťastná; po tom k Eyreovi, jenž po všech útrapách, zažitých na pouštích a v jezerních močálech, dožil se věku 88 let; k Stuartovi, jenž pronikl až do samého srdce pevniny, vztyčiv na Stuartově hoře anglický prapor, a prošel později celým středem kontinentu od jihu až na sever k samému moři, tedy asi tím směrem, kudy táhne se nyní Toddův telegraf středozezemský, pořízený v letech 1870 - 72 nákladem 8 mil. korun. Dva další miliony byly vydány, když každá tyč telegrafická nahradila se jistější tyčí železnou. Žravým termitům dřevo by tam neodolalo.

Sotva byl hotov středozezemský telegraf z Adelaidy do Port Darwina, přihlašovali se zkušení mužové k novým výpravám do nitra australského. Podpora bohatého kupce Eldra byla vábným lákadlem. Warburton táhl s karavanou velbloudův, ale byl nucen jisti maso svých soumarů, když se mu znechucovaly ještěrky, pečený hmyz, vrány, pupeny a bobule.

Odvážný Giles prošel šťastně středem až k moři na západ a hned na to zase touže cestou zpět do Adelaidy.

Památné výzkumy na západě vykonal též Grey, po něm Gregory, Jan a Aleksandr Forrest s našim krajanem Josefem Polákem z Nových Benátek, přibraným na výpravu k účelům botanickým.

Jak nevzpomenouti si zde také na toulavého Turnovana Čenka Pacлта, jenž váben zlatem bloudil australskými pustinami sám a sám, užívaje jenom zřídka pohostinství u ovčářů n. skvatrův a přespávaje noci nejčastěji pod širým nebem a při svitu jasných hvězd s čarovným Křížem Jižním uprostřed! Český ten Ahasver přestál všechna australská utrpení ve zdraví a zašel si pro smrt pod nebe jihoafrické. Našli ho mrtvého ve staně u diamantových polí Keiskamských.

Za nynější doby putuje se v Austrálii již zcela jinak. Železnice a parolodi nitrozemních řek ukracují čas a sblížíjí místa, byť se plulo po Murrayi a Darlingu jenom za příznivého stavu vodního, a vysílaly se vlaky některých tratí pouze jednou týdně do vnitřních končin. Další cesty po pláních a pralesích usnadňují povozy a koně. Též kolo dělá dobré služby.

Takového prostředku užil náš krajan Jíra, kamenář ze Sydneye, když se ubíral se svým soudruhem Evansem v lednu 1903 za drahými opály do pustých krajů blízko Eromangy.

Stáda mohutných klokanů zavedla tam kdysi odvážlivého lovce a ukázala mu náhodou ložiska trpytných kamení, plných ohnivých opálů. Zpráva o šťastném nálezu roznesla se brzy po městech, a končina jindy zcela pustá oživila haviři. Jméno White Cliffs šlo od úst k ústům. Ze Sydneye je tam 780 angl. mil. Z Brisbane počítá se do opalonosných skalisek 600 angl. mil železnicí a několik dní cesty koněm nebo na kole.

Poslední rutu volil Jíra a ujižděl jako cyklista za úpalu a děsného vedra vyprahlou půdou hluboko rozpukanou od samého sucha. Po trávě a vodě nebylo ani památky, a odvážný krajan náš klesl vysílením jako jeho soudruh Evans. Horníci blízkých kutišť našli je v bezvědomí a vysvobodili je z mrákot a horeček.

Do Eromangy nepojede sydneyjský Jíra již do nejdelší smrti. Když se podíval po nemoci do Čech, nemohl jsem ho poznati. Věřil jsem mu, že vlastní jeho pes vrhl se na něho jako na cizince, když viděl pána tak nemocí pozměněného.

Vidno z toho, že cestování v australském nitru nenáleží dosud k rozkošem. Za to však vracívají se zeměvědci s bohatou odměnou za svá strádání a odříkání tam prožívaná. Mnoho umí o tom vypravovati prof. dr. Jiří Daneš se svým společníkem prof. drem. Dominem. Český zeměpisec s českým botanikem podali si ruce ke společnému dílu a zkřížovali odlehlá území queenslandská s nejlepším zdarem, ač je pronásledovaly lijavce a hrozily jim bezedné močály. Železnice zavezla je z Townsvillu až do Cluncurryjských kutišť a dostavník k planině řečené Barklay. Doktor Daneš byl ve svém živlu, neboť odhalovaly se před ním vápencové zjevy, upomínající na úkazy Krasu evropského. Četné říčky podzemní a jeskyně to potvrzují. Chladné ty zdroje nikdy nevysychají a donášejí své vody několika přítoky do řeky Gregoriovy, aby je vylily do zálivu Carpentarova u Burketownu.

V těch končinách skrývá se právě údolí Danešovo. Za mapování řečené oblasti seznal geolog Ball, že široký úval při pohoří Constance Range neměl dosud jména, ačkoli badatel měl se často při své práci na to údolí odvolávat. „Údolí nazývám Danešovým k uctění známého zeměpisce a geologa rakouského, jenž v tom kraji

nedávno konal badání. Doktor Daneš ukázal, že tím úvalem tekla nepochybně řeka O'Shanassy, a že horní tok její byl odveden jinam zmohutnělou erosi řeky Gregoryovy."

Tak píše sám státní geolog Ball.

Navrátil se z výpravy od Carpentarova zálivu do Brisbane, vyložil dr. Daneš zkušenosti a názory, jichž nabyl v severozápadních končinách Queenslandu v tamním zasedání Královské společnosti dne 23. července 1910 a objasňuje ve zprávách té jednoty bližší známky krasové půdy. Mohutné jeskyně blíže Chillagoe (Čilago), památného rudami měděnými, nabyly poslední dobou veliké přitažlivosti pro velebné krásy bělostných krápníkův a fantastické tvary sraženého vápence.

Také druhá přednáška Danešova o vodopisných problémech Queenslandu budila zájem, a učené společnosti tamní jmenovaly oba naše badatele, uznávající jejich zásluhy, svými členy.

V rovníkových krajinách Indického moře jsou teď pro nás dvě památná místa: Náprstkovo pohoří v holandské Nové Guinei, pojmenované tak Vrázem, a Údolí Danešovo na jihu od Carpentarova zálivu v Austrálii.

T. G. Masaryk očima francouzského historika

Martina Lustigová radio.cz

Zajímalo by vás, z jaké rodiny pocházel Tomáš Garrigue Masaryk? Jak vypadal jeho běžný pracovní den? Jaký byl jeho pohled na aktuální politické otázky? Odpovědi naleznete v knize, jejímž autorem je francouzský historik Alain Soubigou, který na pařížské Sorbonně přednáší středoevropské dějiny. Knihu vám přiblíží Martina Lustigová.

Nová kniha o Masarykovi je výjimečná tím, že její autor pochází z francouzského prostředí. Soubigou mohl k tématu přistoupit nezaujatě, protože není spjat s českou politickou kulturou, s českými tradicemi a s českými kořeny.

Soubigou vycházel z rozsáhlého studia archivních pramenů, Masarykových spisů a masarykovské literatury. Bohužel se mu ale nepodařilo naplnit očekávání, která byla do něj jako do zahraničního autora kladena. Více historik Vratislav Doubek:

"Alain Soubigou pracoval na masarykovských materiálech dlouhou dobu. Pracoval především v Masarykově archivu v Ústavu T. G. Masaryka a tento archiv skutečně prozkoumal do detailů. Dostal se i do dalších archivů: do Archivu Kanceláře prezidenta republiky nebo do Státního ústředního archivu. To je materiálová základna, která je určitě úctyhodná, ale přesto je pouze omezená. Zejména v souvislosti s tím, že tuto knihu předkládá zahraniční autor, bych očekával práci se zahraničními archivy. A v tom mě Soubigouova kniha zklamala, protože tam není odkaz na jediný zahraniční archiv, ani americký, ani britský, ani ruský, ani rakouský, a dokonce, což je velice zvláštní, ani francouzský."

Debatu vyvolala otázka, kterou Soubigou v knize nastiňuje: chtěl dát Masaryk zavraždit Lenina? Soubigou detailně popisuje, jak Masaryk dal Savinkovovi 200 000 tisíc rublů s přesným určením: na "teror". Soubigou se domnívá, že když Masaryk předával Savinkovovi velký finanční obnos, velmi dobře věděl, co dělá, protože znal jeho teroristickou minulost. Otázkou zůstává, jestli Masaryk skutečně chtěl dát zavraždit Lenina. Soubigou soudí, že to není možné ani bezpečně potvrdit, ani bezpečně vyvrátit, přesto se mu to na základě dokumentů zdá pravděpodobné. A v knize dodává: *"Proti běžně rozšířené legendě o Masarykově romantickém idealismu zde vystupuje jako politik naprosto realistický. Masaryk nebyl žádný idealistický pacifista."*

Co o Masarykově angažmá v Rusku a Soubigouově interpretaci říká Vratislav Doubek?

T. G. Masaryk

"Alain Soubigou si na tomto dokumentu staví kapitolu o Masarykově pobytu v Rusku v letech 1917 a 1918. Je to samozřejmě relevantní dokument, je to dokument podstatný, je to dokument, který je pro Masaryka třeba náležitě zhodnotit a Soubigou se o to pokusil. Nejsem si jistý, jestli se tím dá vyčerpát Masarykova působnost v Rusku v této fázi, ale to je autorská záležitost, to je věc Soubigoua. Já osobně si myslím, že v situaci, v níž Masaryk byl, v situaci, kdy poskytuje Savinkovovi značnou finanční částku, ví, co dělá, ví, proč to dělá. O několik týdnů, měsíců později předá americkému ministerstvu zahraničních věcí memorandum, v němž hodnotí situaci v Rusku a pozici bolševiků. A bude je hodnotit z amerického pohledu neobyčejně příznivě, tedy jakoby naopak, jakoby opačný postup, který zvolí vůči Savinkovovi.

Po mém soudu to jsou účelová řešení, Masarykovi jde v tu chvíli o jedno: Masarykovi jde o to, aby válka byla dovedena do konce. Masaryk reaguje na nedávno podepsaný brest-litevský mír, který je v jeho vidění války ranou do zad, který jde špatným směrem. Pro Masaryka je v té chvíli důležité vyvést legie z Ruska, proto se z něj stává hráč na obě strany."

U historické literatury si vždy musíme klást otázku, do jaké míry je kniha faktograficky spolehlivá. O to více si tuto otázku musíme položit u knihy, která má ambici představit nám uceleně život našeho prvního prezidenta. Bohužel, pozorný čtenář v knize nalezne celou řadu chyb a nepřesností. Co si Vratislav Doubek myslí o tomto handicapu?

"Soubigou jako autor má svá silná místa, jeho kniha má silné stránky, silné aspekty, a to je sama Masarykova postava, masarykovský děj, ona hlavní osa knížky. A v těchto aspektech je jeho argumentační základna spolehlivá a přiměřeně se o ni dá opřít. Na druhé straně autor zvolil velice širokou koncepci, jak francouzskému čtenáři, pro kterého primárně píše, představit české dějiny v době T. G. Masaryka. V této široké autorské koncepci od Masaryka rád odbíhá a argumentuje masarykovským okruhem, argumentuje širší historií, širším vývojem politickým, kulturním a tak dále. A tam je naopak jeho argumentace až zarážejícím způsobem nespolehlivá a plná omylů a nepřesností. To samozřejmě knize ubírá na důvěryhodnosti jako celku."

Přes tyto nedostatky je kniha velmi čtivá a pro řadu čtenářů jistě zajímavá. Každý by si v ní mohl najít pasáže, které pro něj samotného budou něčím přínosné.

Pokud vás postava Tomáše Garrigua Masaryka zajímá, můžete si přečíst i další masarykovské knihy, například od filosofů Milana Machovce nebo Otakara Fundy. Historický pohled na Masaryka nám dlouho chyběl. Mezeru zaplnila až práce Jaroslava Opata. V současnosti pracuje na několikadílné masarykovské monografii Stanislav Polák. Máme se tedy na co těšit.

Čeští poslanci ve Vídni II. Martina Lustigová radio.cz 2/10/2005

Dnešní Historické obzory nás opět zavedou mezi české poslance do Vídne - a to přímo na zasedání Říšské rady. Uslyšíte, jak vypadal běžný den ve sněmovně, ale pozveme vás i na bouřlivější jednání - vzduchem budou létat kusy nábytku i nože. To vše v rubrice Martiny Lustigové.

Jak vlastně vypadal takový běžný den Říšské rady? Za ranního šera přicházeli do klasicistní budovy parlamentu sluhové, kuchaři, topiči, zkrátka všichni ti, kteří se starali o to, aby obě sněmovny mohly fungovat bez problémů. Sami poslanci mezi ranní ptáčka nepatřili. To potvrzují slova historika Luboše Velka: "Běžný den poslance začínal kolem deváté nebo půl desáté ráno, kdy poslanec odcházel na snídani. Ta se nejčastěji odehrávala v některé z vídeňských kaváren. Mezi českými poslanci byla velmi oblíbenou až téměř kultovní kavárna Café Central v Herrengasse, která existuje dodnes."

Někteří poslanci byli ale velmi pilní a docházeli do sněmovny už kolem 9. hodiny. Co tam dělali? To je otázka pro historika Jiřího Šoušu: "Měli spoustu korespondence, vyřizovali ji v čítárně nebo v knihovně. Pak přicházeli další a další, rozprávěli po chodbách - často o věcech vážných, často ale i o tom, kde strávili včerejší večer. Kolem 11. hodiny zazněl zvonek, který poslance zval k zasedání. Záleželo na tom, jaký byl

průběh zasedání. Pokud bylo hlasování, tak se Poslanecká sněmovna samozřejmě zaplnila rychle. Pokud to ovšem bylo pouhé předčítání sněmovních předloh, trvalo klidně i čtvrt hodiny, než se shromáždil dostatečný počet poslanců, aby mohla být rozprava zahájena. Pokud se střídali ohlášení řečníci, zela obvykle Poslanecká sněmovna prázdnotou. A často řeč, o níž se čtenář novin, v nichž byla publikována, musel domnívat, že byla nábojem, který zapaloval vášně, poslouchali čtyři lhostejní stenografové a několik poslaneckých stoupenců. Ostatní s mnohem větším požitkem trávili čas v kavárně, v restauraci, po chodbách či hovorem s delegacemi. Záleželo uskutku na tom, co se projednávalo, jinak mohlo být v Poslanecké sněmovně, jak napsal jeden štiplavý novinář, prázdno jako o mši v předpoledním kostele."

Sněmovní jednání se ale stejně jako dnes neodehrávalo pouze v plénu. Poslanci se dělili do různých parlamentních výborů a komisí, ve kterých pracovali na návrzích zákonů. Vedle toho samozřejmě měli i své poslanecké kluby. "Ta práce trvala mnohdy osm i deset hodin. A nebylo výjimkou, že poslanci odcházeli ze sněmovny až třeba kolem desáté večer. Jednání trvalo v měsíci zhruba 10, 15, někdy 20 dnů. Většinou se jednalo od úterý do soboty. Poslanci na víkend odjížděli domů. A už tehdy velkou roli hrála možnost mít prodloužený víkend, to znamená sobotu, neděli, pondělí. Někteří zůstávali doma i déle. Na docházku se příliš nehledělo," doplňuje Luboš Velek.

Kasimír Graf Badeni

Inu, jako dnes. Mnohem více se tehdy ale holdovalo tomu, co je známo pod názvem obstrukce. O co šlo? Obstrukce vlastně byly přenesením nacionálních bojů do politiky. Jejich účelem bylo znemožnění jednání parlamentu. Děly se na klidné a bouřlivé. Více Jiří Souša: "Obstrukce klidná znamenala, že se přihlásil poslanec a například hovořil dvanáct hodin, čímž proslul poslanec Švejk, též Josef, který tím bránil projednávání nějakých důležitých předloh, jejichž projednávání si on sám nepřál. Případně klasikou bylo, že jeden poslanec prohlásil, že chce dovolenou, další jeho kolega se přihlásil a hovořil řadu minut ba i hodin o tom, proč mu dovolenou dát, přihlásil se další a hovořil podobně dlouho, proč mu ji nedát."

Mnozí řečníci dokázali mluvit klidně i dvě desítky hodin v kuse. Brzy se ale tato obstrukce, která zneužívala možnosti, které poslancům dával jednací řád sněmovny, vyčerpala. A přišly na řadu obstrukce násilné. Přenesme se teď do středy 24. listopadu 1897 - ve Vídni bylo tehdy poměrně chladno, ale v Poslanecké sněmovně bylo přítomným až velmi horko, protože tehdy začala bouřlivá německá obstrukce proti Badeniho jazykovým nařízením. "Všeněmci - tedy extrémní němečtí radikálové - byli vedeni mohutným, tělnatým Georgem Schönererem a neurotickým Karlem Hermannem Wolfem, o jehož duševním zdraví pochybovali již současníci. V okamžiku, kdy český poeta a poslanec Dyk vystoupil s návrhem, aby se petice proti Badeniho nařízení, které jsou totožné, sloučily do jedné, zahájili bouřlivou obstrukci. Vrazili k předsednickému pódiu, zmocnili se zvonce, začali na něj vyzvánět a všelijak rušili chod Poslanecké sněmovny. Samozřejmě zejména čeští a polští poslanci si to nechťeli nechat líbit a vrhli se k pódiu. Došlo ke rvačce. Výkřiky, utrhané manžety, součásti oděvu letící vzduchem - i takový mohl být život tehdejšího zákonodárce. Mimochodem, nezáleželo na jeho vzdělání - často univerzitní profesori patřili mezi nejdivočejší obstruktéry, jako například profesor Pfersche, který dokonce v Poslanecké sněmovně vytáhl nůž a v poslední chvíli mu ho jeden z kolegů vyrazil z ruky. Splnil tak obavy jednoho z kolegů, které pronesl již v říjnu 1897, že za chvíli bude vstup do sněmovny statečný kousek, protože sem nikdo nebude moci vejít bez býkovce či revolveru," líčí Jiří Souša.

Všem poslancům se obstrukční chování kolegů pochopitelně nelíbilo. Proto hrabě Falkenheim navrhl zvláštní zákon, který umožňoval obstruujícího poslance vyloučit z jednání sněmovny. Když druhý den obstrukce pokračovala, byl Lex Falkenheim uveden v život. Přivolaná policie pak vynášela jednoho povykujícího poslance za druhým ven z místnosti.

Bylo by ale omylem myslet si, že obstrukce byly doménou Němců. Češi ale byli ve sněmovně v početní menšině, proto si nemohli dovolit provokovat rvačky. "Přišli s tím, že začali ve sněmovně hrát, začali tam zpívat české písničky, přinesli si tam různé improvizované hudební nástroje v podobě kuchyňských poklic, hrnců, drážních píšťalek, apod. A začali tam hrát oblíbené lidové písně, což samozřejmě velmi pobavilo

nejen sněmovnu, ale i Vídeňáky, kteří tehdy chodili do sněmovny zhruba asi jako do divadla nebo do opery. Takže když opustili operní nebo divadelní představení, tak si mohli dát ještě návdavek v noční sněmovně. Češi tehdy přišli s takovým bonmotem, že Češi tehdy ve Vídni zahráli takovou muziku, podle které nyní musí tancovat celé Rakousko," doplňuje Luboš Velek.

Vidíte, řeklo by se nudné jednání sněmovny. A Luboš Velek pokračuje: "Ono vůbec nebylo nudné! Představte si rvoucí se poslance, rvoucí se vůdce národa, univerzitní profesory, jak tam mezi sebou šermují kusy nábytku, šermují tam noži, atd. Oni Češi dokázali zdemolovat třeba celou sněmovnu, rozstřípali tam nábytek, potom si přivezli ty třísky do Prahy a tady je prodávali. Například Eduard Grégr rozstřípal svou parlamentní lavici a na kus toho stolu napsal: 'Toto jest můj parlamentní nástroj.' Byly to velmi cenné národní relikvie, prodávaly se po Praze. Po Praze nosili třeba v čele takového průvodu buben, na který hráli ve sněmovně a pak na něj dali takovou zlatou destičku s nápisem 'Zasloužil se v boji za práva národa.'"

Příště seriál o životě českých poslanců ve Vídni uzavřeme. A o čem se ještě dozvíte? Třeba o tom, jak poslanci bydleli nebo jaké starosti jim přinášelo například obyčejné praní prádla.

The Assassination

HOW HEYDRICH DIED

From the book "Men with Golden Hands" by E H G Lutz (published 1955) translated from the German "Die Goldenen Hände" by W H Johnson.

AT about nine in the morning of May 27th, 1942, a big black Mercedes was driving towards Prague. It was proceeding to the Hradcany, the old imperial castle.

For many centuries mediaeval emperors and kings had resided there. Now it was the Deputy Reich Protector of Bohemia and Moravia, one of Hitler's chosen men, who ruled in the castle. Von Neurath, the first Protector, was condemned as too weak and slack by the leading men of the Third Reich. In September 1941 Hitler replaced him by a man who was hard enough to meet all requirements.

This man was Heydrich, who had rendered the regime invaluable services in crushing the so-called Röhm revolt. At one time he had been a protégé of Himmler's, but rumours were now current that Himmler and Heydrich had been at daggers drawn for some time - Heydrich having become too big for Himmler's liking. His rule in Czechoslovakia was strict; but he was not unskilful and avoided unnecessary harshness.

It was Reinhard Heydrich, the Deputy Reich Protector in Bohemia and Moravia, chief of the Security Police and of the Security Service, Obergruppenführer of the SS, one of the best-hated men in the Reich, and certainly the most feared man in Czechoslovakia, who was driving to Prague in an open touring car on this brilliant May morning. As on every weekday he was coming from his quarters, a commandeered mansion outside the city. The car carried the so-called badge of authority and alongside the bonnet it had the standards of the SS and of the Reich Protector. Heydrich sat in front by the side of the driver.

Near the Prague Municipal Hospital, the Bulovka, the road into Prague makes a sharp bend. Here, on this morning of May 27, 1942, two persons dressed in working men's clothes were lounging, apparently with nothing to do. One of them had a briefcase under his arm. Near them two bicycles were leaning against the kerb. From where they were standing the two had a good view of the wide road along which the Reich Protector's car was bound to come.

As it approached the curve the great black car slowed down. At this moment one of the two men took a parcel wrapped in brown paper from the briefcase and, with the movement of a discus thrower, flung it carefully towards the Mercedes. The parcel described a parabola and found its target - the bottom of the car. Before it had covered ten yards a loud explosion occurred. The few passers-by looked up in alarm. They saw two men mounting the bicycles, pedalling vigorously, and soon after disappearing down a side street. They also saw a man leaping up in the car with

a revolver in his hand, shooting after the cyclists. But the revolver wavered in his grip and he missed his targets. The passers-by then saw another man, the driver, who had hurriedly got out of the car and was also shooting at the men; suddenly he collapsed into the road. The man in the car also collapsed and lay with his head obliquely forward beneath the instrument panel.

Six or seven passers-by had recovered from their shock. They now came from the various places where they had sheltered while the shooting had been going on, and approached the car. For minutes they stared at the helpless figure in the black uniform which had been torn open at the back and was stained with blood. Eventually some of them took courage. They drew Heydrich from the car. "He is not dead," one man said, "we must get him to a doctor." A few of them took hold of the victim. "Let's take him to the Bullovka," said one of them. "It's the nearest place, and that is where the German professor works whom we call 'the man with the golden touch.'" (The men were talking Czech.)

This, or something like this (there are no exact descriptions and the existing reports vary in important details) was how the attempt on Reich Protector Heydrich was made. It was an insane act, which brought an incalculable amount of suffering on tens of thousands of innocent persons; first on the Czechs, who became the objects of retaliatory measures, and later on the Sudeten Germans, on whom the Czechs took a dreadful vengeance when the collapse came in 1945.

Heydrich, then, was carried the few hundred yards to the hospital. A porter who had immediately grasped the situation hurriedly directed the group to the reception hall of the surgical clinic where at this time of the day the entire staff, from the chief surgeon down to the student nurses, were gathered.

Other passers-by had seen to the injured driver. He was able to walk and arrived at about the same time as his master. In surgical clinics accidents of every kind are a commonplace. People do not panic even if an attempt has been made on the life of a Reich Protector. Arms and hands whose every act and motion is completely efficient take the injured man from the hands of the people supporting him, place him on a stretcher and bring him to the lift. Here a doctor examines him for the first time since the attempt was made.

"The man is suffering from severe shock," he thinks, "and there are sure to be internal injuries with haemorrhage." The face is deadly pale and bathed in cold sweat; the pulse is feeble and rapid, the breathing rattling and shallow. At the back the coat has been torn and blood is flowing abundantly from an invisible wound.

Heydrich is transported to a room adjoining the hospital theatre. Male nurses undress him and Professor D., a surgeon of international reputation, makes the preliminary examination. The Czechs have named him "the man with the golden touch"; the medical world of Prague call him "the little Napoleon", not because of his dictatorial demeanour (that is an occupational characteristic of all heads of surgical clinics), but because of his resemblance to the Corsican. The doctor immediately perceives that he is dealing with an exceedingly grave injury. At the back, along the spine, and approximately level with the eighth to the tenth vertebra, a wound with jagged edges is gaping, the size of a child's hand. Blood is flowing freely. At the moment it is impossible to say how deep the wound extends, and how much damage may have been done in the interior of the body. The spleen and the pancreas may have been destroyed; the diaphragm may have been pierced; possibly the lung may have been injured.

"Probably it is some injury to the spleen," the surgeon says. "He is in acute danger of bleeding to death through haemorrhage into the peritoneal cavity. We shall have to operate without delay... probably we shall have to take out the spleen..."

He turns to his first assistant:

"I should not like to have the sole responsibility. I think we had better inform Professor Hohlbaum. What do you think?" The assistant nods.

Professor D. could undertake the operation as well as the next man; but his standing with the Nazis leaves something to be desired. His high reputation among the Czech population is far from being an advantage, and he had been rather late in joining the Party.

He therefore thinks: "Let's leave it alone. Very Important Persons of this kind are best operated on by the Professor at the University clinic."

He goes in person to the telephone to inform the Professor. The news reaches the University clinic like a bolt from the blue. Barely half an hour has passed since the attempt on Heydrich was made. Few people know about it; and only a few minutes have passed since the sensational story had begun to spread. The world reaction was strong; the news services worked overtime. Irresistibly, like an avalanche, the disaster took its course.

"What is that you say..." Professor Hohlbaum shouts down the receiver. "The Reich Protector...? I'm coming at once." Hohlbaum and two assistants rush down to the car, and drive off furiously to the Bulovka. For a very fast driver it is a 15 minutes' run directly through the centre of Prague. Meanwhile Heydrich, still in a state of unconsciousness, is being prepared for the operation. He is placed on the table, the wound is cleaned, the area surrounding it painted with iodine, and the body covered with sterile cloths except for the area of the operation. The instruments are ready, sisters and doctors have washed, have tied on the gauze masks and have put on the rubber gloves, the patient has been given a blood transfusion (the mark on his arm showed the doctors which blood group he belonged to) and all has been made ready for further transfusions. The preparations have been made for applying the anaesthetic, and all are now waiting for Professor Hohlbaum, the first in the hierarchy among the surgeons of the Protectorate of Bohemia and Moravia. He was an excellent doctor.

All draw a breath of relief as Hohlbaum arrives with his attendants. Everyone in the theatre knows how much turns on whether the patient survives. The consequences of the attempt on his life are bound to be terrible in any case; they will not bear thinking of should he die. Professor Hohlbaum dresses for the operation. And now, standing ready in his operating coat, he suddenly experiences the greatest shock - so far - of his life. Desperately feeling his pockets he exclaims, "Heavens, I've forgotten my spectacles. They are lying on my desk... Without my glasses I can't operate... We're completely lost."

One of the assistants is rushed back to the University clinic to fetch the glasses. Another is sent to Professor D. in the theatre: "Would the Professor kindly begin meanwhile with the preparations?" Hohlbaum himself goes into an adjoining room to wash.

Professor D. and his team have meanwhile begun on the first stage. Lying on his right side the patient has had ether administered under pressure. (The pressure was necessary because the lung had been injured.) The surgeon removes any remnants of cloth still adhering to the wound, retractors draw the sides apart, Spencer-Wells forceps and ligatures are applied to bleeding vessels, and points where haemorrhage continues are tied up. The splinter track has now been freed. It reaches up to the diaphragm, which has been torn to an extent of about 6 centimetres. The lung above is only slightly injured. Professor D. stitches the wound in the diaphragm and cuts away the injured tissue surrounding the wound until he reaches healthy skin. He applies draining tubes and stitches up the outer skin.

This completes the first part of the task, but the operation proper still remains to be carried through. The injuries in the upper part of the abdomen cannot be reached from behind. It is now Hohlbaum's job to deal with them. He has finished washing and the glasses have arrived. A new set of instruments is fetched, the patient is laid on his back and the operating area is prepared. Professor D. washes and returns to the theatre. Hohlbaum now proceeds to operate, with Professor D. this time acting as his assistant. All in all, about an hour and a half has passed since the bomb was thrown.

Meanwhile Prague and Berlin have been uninterruptedly on the wire. The police wireless is working at high pressure, the Security Service begins to function and police agents are summoned all over Czechoslovakia.

In Berlin nerves are taut. The general position is delicate. In the East the battle of Kharkov is raging and consuming unexpectedly great amounts of material. The Russian resistance is unusually tough. Things are not going as they should. The R.A.F. is intensifying its attacks. The Home Front has become an awkward Second (or Third) Front. Rommel is preparing an offensive on which much has been staked. For psychological reasons the attempt on Heydrich comes at the worst possible moment.

Quiet is needed in the occupied territories, or at any rate the appearance of quiet. An attempted assassination of this sort is bound to rouse both secret and open resistance. The authorities decide to play down the affair as much as possible, and to keep the Protectorate and other occupied territories quiet without too much fuss. If Heydrich survives, the annoying affair can be dealt with as a minor incident. The police and the Security Services can settle accounts behind the scenes. Everything depends on the success or failure of the operation.

Hohlbaum now applies the scalpel. He makes an incision from the end of the sternum to a point about the navel and thence in a shallow curve to the left and towards the costal margin. Only slight bleeding occurs, the patient having already lost a great deal of blood. Scissors-shaped forceps seize any vessels that may still be bleeding and compress them. Hands clothed in rubber gloves seize the catgut held ready by the theatre sister and with gestures of an elegant economy form, behind the forceps, the non-slipping knots used by surgeons. Now the sharp retractors in the hands of the assistants come into action, pulling apart the edges of the incision. The silver gleam of the peritoneum becomes visible.

The decisive moment has arrived. Up to this point the peritoneum has compressed the seat of a possible haemorrhage. Once the peritoneum is opened the pressure will be relieved and the danger exists that the blood will now be free to escape from the big vessels of this region. That would be the end.

(Dokončení v příštím čísle)

Eko-fasci, eko-nazi nebo eko-marxisté?

Jiří Šlupecký 1. února 2006 Neviditelný pes (Dokončení)

V prvním dílu jsme si ukázali, kde vznikla první myšlenková škola o "ochraně přírody". Podívejme se na problém dále:

Na základě získaných informací lze tedy zopakovat: Přestože se většina ekologických aktivistů i organizací hlasitě hlásí k levičáctví, ve skutečnosti vychází z myšlenek vzniklých mezi německými nacionalisty, jejichž nejznámějším výsledkem byl nacismus, holocaust a pokus o vyvraždění celých národů. A pokus o vytvoření čisté "rurální" země na Východě osídlené německým rolnictvem. Stejně tak měli ekologičtí němečtí nacionalisté zásadní podíl na plánu na vytvoření "čisté rasy" vycházející z myšlenek splynutí s přírodou. A nebyl to plán jediný a konečný. Připomeňme jen onen nere realizovaný a pouze započnutý pokus o vytvoření "národního území - čisté země" plně pod nadvládou SS, kde měly být například potraviny pěstovány jen ekologicky atd. Ostatně první "přírodní rezervace" a "národní parky" také vytvářeli nacisté, což je zvláště pikantní, porovnáme-li to s úsilím dnešních českých ekologů o vytěsnění všech lidí ze Šumavy a její zachování jako "nedotčeného území" se zákazem vstupu lidí - samozřejmě s výjimkou "lepších lidí, po nacisticku hezky otevřeně "nadlidí" - dnes "správně orientovaných" vědců a ekologických aktivistů!

Že nacisté považovali ekologii za důležitější než nějaké "podřadné původní obyvatelstvo", dokládá to že ve válečném roce 1942 vydává Himmler dekret "Jak zacházet s půdou na východních teritoriích" (to je Polsku, Ukrajině, pobaltských státech a Rusku).

Píše v něm "Rolníci z naší rasy vždy dokázali pečlivě zvyšovat přirozené bohatství půdy, rostlinstva a zvířat a ochránit přírodu jako celek. ...Musíme plánovat takové uspořádání krajiny, které by v maximální míře odpovídalo přirozenému stavu!"

Přes to, že mnozí ekologičtí aktivisté jsou osobně pevně přesvědčeni, že slouží levicovým, takzvaně "progresivním" ideálům, historie ukazuje, že je tomu jinak.

Jako zářný příklad toho, jak se původní německé nacionalistické myšlenky táhnou až do dneška, může sloužit atomová energie. Ta byla u nacistů vždy podezřelou židovsko-plutokratickou pavědou. Naštěstí, protože díky tomu Hitler nezískal atomovou zbraň.

Podíváme-li se na dnešní nejhlasitější bojovníky proti elektrárně Temelín, je to dobře vidět. Rakouský Linec, to město vybrané Hitlerem za jedno ze středisek nacismu, není cítit jen chemií, kdy je tam v některých dnech větší smrad než u severočeských

chemiček, ale je také sídlem hornorakouské vlády. Její členové z post-nacistické Haiderovy strany jsou a vždy byli největšími odpůrci Temelína. Mluvíte-li s členy rakouských protiatomových sdružení, podíváte-li se na plakáty, které věší se souhlasem hornorakouské vlády po sloupech u silnice, dojde vám to. Ten název Temelína - "Schrott-reaktor" - je dokonalou esencí myšlení lidí přesvědčených o tom, že někdo takový jako "podradní" Češi prostě není schopen postavit bezpečnou a fungující atomovou elektrárnu. Když už, tak něco takového může postavit a bezpečně ovládat jen příslušník "vyspělého", tedy podle německých zakladatelů ekologie vyššího, "západního" národa.

Pohrdání "zlodějskými Čechy", přesvědčení že "Böhmisches Dorf" je správné synonymum pro liné, nepořádné a neschopné Čechy, je v Horních Rakousech pevně zakotvené. A to, že se do otázky "atomové elektrárny" promítají staré resentimenty, ukazuje paradoxně hlavní postava české pobočky rakouských odpůrců Temelína, představitelka Jihočeských matek. Tato jakoby ekologická organizace je plně závislá na přísunu hornorakouských peněz a ani to nezastírá. Hned po zvolení za místopředsdkyni Strany Zelených pronesla první projev ve funkci... Nikoli o ekologii, ale o nutnosti odčinit české hříchy na sudetských Němcích! Mezi bojovníky proti Temelínu najdeme neuvěřitelné množství těch, kteří vzpomínají na svého rodáka Adolfa Hitlera a na jeho "pořádek" a lásku k přírodě, jako například význačnou představitelku hornorakouské vlády a blízkou příbuznou hnědého nacionalisty a populisty Haidera. Ostatně jeho rodina získala majetky ukradením Židům po "Anschlusu", kdy Rakousko ovládli nacisté.

I v tak zdánlivě dnešní otázce, jakou je dnešní celoevropská kampaň za obnovitelnou energii a hlavně za větrné elektrárny, není bez zajímavosti, co si o této otázce myslel Hitler. Podle hodnověrných zpráv Hitler vystupoval jako skutečný přesvědčený zelený utopista. Prohlašoval, že "voda, vítr a přílivové vlny" se stanou energetickými zdroji zítřka. Studoval například možnosti produkce bioplynu z fekálií.

Jsme-li dneska pod silným tlakem Zelených na výstavbu tisíců větrných elektráren, neznamená to jen že po silně ohrožené elektrifikační soustavě v Německu ohrozíme jejich výstavbou i tu naši, ale plně to zapadá do myšlenkového schématu vytvořeného německými nacionalisty, milovníky čisté přírody a čisté rasy.

Již přímo slyším křičící hlasy, že toto není, nemůže být pravda. Zdá se, že je. Neznamená to, že by ekologické hnutí bylo pohrobkem nacismu. Mnozí ekologičtí aktivisté by byli takovým označením hluboce uraženi a dotčeni. Skutečností však je, že přečteme-li si stará ekologická díla vydaná v Německu a nahradíme-li v nich slovo "německý" v označení "německý les" nebo "německé pole" a necháme jen "les" a "pole", budeme se domnívat, že je napsal některý dnešní moderní ekologický aktivista. Uvedme si příklad převzatý z německého letáku z roku 1923, který propagoval Společnost na ochranu lesů:

"V každém (německém) srdci se zachvívá tajemný (německý) les se svými jeskyněmi a stržemi, skalními převisy a balvany, zurčením potoků a šuměním větru, legendami a pohádkami...ve všech (německých) duších se vlní a ožívají rozlehlé (německé) lesy ve své tichosti, bohatství kráse, to ony jsou zdrojem (německé) niternosti, (německé) duše, (německé) svobody! Chraň proto (německé) lesy a pečuj o ně ..."

Ostatně, pokud by někdo nesouhlasil s tím, že tato nekritická a exaltická "lásky" k přírodě má až příliš blízko k nacismu, připomeňme, že do roku 1939 vstoupilo do nacistické NSDAP 60% členů německých Spolků na ochranu přírody (Naturschutz) ve srovnání s 10% všech dospělých mužů v Říši. Ostatně, hlásají-li někteří ekologičtí aktivisté naprosto vážně, že člověk je jen plíseň nebo nemoc na tváři Gaji, tedy Matky Země, je jen otázkou, zda a kdy někdo začne rozhodovat, kdo a jak bude "setřen", aby se Matce Zemi ulevilo. V nacistickém Německu bylo rozhodnuto, že to budou Židé, Cikáni a Slované. Pol Pot zavraždil všechny, kteří uměli číst a psát a ty, kteří měli brýle, protože vypadali jako vzdělanci. Takže, kdo to bude příště?

V poslední době jsme svědky "vymývání mozků", kdy mnoho novinářů, politologů a komentátorů tvrdí, že by bylo úžasné a že je možné, aby se jako další strana do parlamentu mohli a měli dostat Zelení. A vytváří tak mediální šum, který by mohl Zeleným skutečně pomoci. Jenže, přestože agresivní Patočkovy boys jsou momentálně mimo hru, výsledky činnosti Zelených, tj. blokace modernizace státu, jsou tak zřetelné, že je nebezpečí, že se Zelení, podporováni lobbisty a naivními intelektuály, dostanou do parlamentu skutečně reálné. Podíváme-li se na tristní ekonomické

výsledky spoluvlády socdemáků a Zelených v Německu, kde došlo díky zeleným nesystémovým nesmyslům, zablokování atomové energie, promrhání miliard na "větrníky", nesmyslnému zdražení pohonných hmot a energie vůbec k zabrzdění vývoje ekonomiky a společnosti, je spíše potřeba se obávat, že by se Zelení dostali do vlády i u nás.

Také politické směřování Zelených, jejich fanatický antiamerikanismus, slepá a nezlomná podpora všem muslimským hnutím, která mají za svůj cíl zničit Izrael a zavraždit všechny Židy, ukazuje, odkud pochází skutečné prameny dnešních Zelených. Jen Hitler, Zelení a muslimští radikálové tak silně a přesvědčeně podporují boj proti americkému plutokratismu a Židům, a to včetně jejich vyhubení. A oboje hnutí vždy pevně podporovali takzvaní „milovníci čisté přírody“ - a také jistě "čistého člověka".

Aby bylo jasno: Domnívám se, že nelze očekávat, že kdyby Zelení uspěli ve volbách, staneme se ihned nedemokratickým státem. To jistě ne. Je však naprosto jisté, že u nás, kde není doposud stát demokratický pevně zakotven, pokusí se Zelení získat co nejvíce totalitární moci nad všemi občany. Již dnes je, přesně podle onoho "slavného" nacistického zákona, u nás v zákoně zakotveno, že bez jejich souhlasu se v zemi nepohne prakticky ani kámen, ani větévka. V plánu mají ještě další a další posílení své moci: nové "ptačí" rezervace, chráněné zóny, národní parky a ještě další a silnější opatření, až po vytvoření neprůchodného "zeleného" pásu na místě dřívější komunistické "železné opony". Prý aby ochránili ... žádnou přírodu! To je jen pláštík pro získání ještě větší a pokud možno nekontrolovatelné moci. Nad obyvateli, nad penězi a nad státem vůbec. To bychom měli vědět, než půjdeme k volbám.

Jak stojí psáno v Bibli: "Podle skutků poznáte je." A ne podle sladkých řečí.

P.S. - Článek vznikl díky knize Janet Biehlové a Petera Staudenmaiera: "EKOFASISMUS - poučení z německé zkušenosti", vydala VOTOBIA jako překlad z originálu vydaného v San Francisku.

P.P.S. - Správný název by měl asi být EKONACISMUS, ale to si lidé na Západě běžně pletou.

Bushfires: the lessons of history

Peter Westmore News Weekly 2/2/2006

Governments have reduced off-season fuel-reduction burns, under political pressure from greenies.

Wide areas of Australia are bracing for another disastrous bushfire season, following a month in which wildfires raged across parts of South Australia, New South Wales and Victoria, causing loss of life and heavy economic damage. In recent years, bushfires have become a growing problem in most parts of Australia. Although environmentalists have blamed global warming, there is strong evidence that bushfires themselves are the largest single cause of what they regard as greenhouse gas emissions.

"Fires make a significant contribution to the greenhouse effect - perhaps accounting for 40 per cent of annual global greenhouse gas emissions," Dr Dean Graetz of the CSIRO's Division of Wildlife and Ecology in Canberra said in 1999. Successive inquiries in New South Wales, Victoria and the ACT have all pointed to a different cause of bushfires: the massive build-up of combustible fuels on the floor of state forests and national parks as a result of government policy.

Political pressure from greenies

Governments have reduced off-season fuel-reduction burns, under political pressure from greenies who oppose prescribed burning in state forests or national parks, and local government bodies which have imposed severe restrictions on burning under the influence of residents concerned about smoke, a burnt landscape, and other issues.

As the philosopher George Santayana said, "Those who do not learn from history are doomed to repeat it."

After severe bushfires in New South Wales in 2001-2, a NSW parliamentary select committee recommended that a program of fuel-reduction burning be established

across the state. Despite opposition from greenies and some academics, the committee recommended that "all state land management agencies apply the necessary resources to ensure that their annual planned programs of hazard reduction are achieved in each reserve or, where planned hazard reduction by means of controlled burning is postponed more than twice in any reporting year, that contingency(catch-up) plans are developed and implemented within a reasonable time-frame to be negotiated with the appropriate Bushfire Management Planning Committee."

However, it just did not happen, owing to entrenched opposition within the National Parks and Wildlife Service, and from lobby groups such as the National Parks Association. Huge bushfires racked NSW again in 2003, 2004 and 2005.

Similar inaction followed the Victorian inquiry, conducted by Emergency Services Commissioner Bruce Esplin, into the 2002-3 bushfires in south-eastern Australia. Western Australia has had a better record of limiting the damage done by bushfires. This was prompted by the recommendations of a Royal Commission which followed wildfires that in 1961 destroyed several country towns causing many deaths. The WA Government subsequently introduced a program of fuel-reduction burns so that, every eight years or so, native forests faced a low-intensity fire. A result was that, for many years, the bushfire problem was contained.

But, with the passage of time, and Perth's growing population, the lessons of the 1960s faded, and the Department of Conservation and Land Management (CALM) became less committed to achieving its targets. As Don Spriggins of the Association Against Bushfire Damage in WA commented, "What has happened in recent years is that the Government has laid less and less emphasis on fuel-reduction burning to minimise the effects of bushfires, but has laid more emphasis on fire-suppression operations." He said, "We have moved toward an American-style 'throw everything at 'em' approach, with increasing reliance on water bombers, both fixed-wing and helicopters. "While they can be very useful in slowing down a wildfire while it is small, they are not a substitute for ground forces. They are extremely expensive, especially large helicopters, and probably would not stand up well in a rigorous cost-benefit analysis. "However, they do make good media copy and they do enable politicians to grandstand that they are doing something aggressive about bushfires. Such people lose sight of the fact that under severe weather conditions, when fire disasters do occur, aircraft are ineffective. During the [2003] Canberra firestorm, all aircraft were grounded by smoke and high winds."

Until governments are determined to deal with causes rather than effects, wildfires will exact an increasing toll in Australia.

As Dr Graetz said in December 2003, the current bushfire strategy is essentially reactive: "We do the most about fires only when they occur. Moreover, we fight fires with fire-fighters - trained, dedicated and brave professionals and volunteers." While a fire-fighting capacity will always be necessary, he said, a reactive strategy should not be the first line of bushfire management. "There is another way, a better way, long known. It is a proactive strategy of pre-emptive burning - of fuel reduction - that lowers the probability of destructive fires." (ABC Rural's *Bush Telegraph*, December 15, 2003).

OBRÁZKY ZE STARÉ ČESKÉ SYDNEY

Bořek Šindler

THE CROSS

Když jsem se uchytil v červnu roku 1950 v tomto nádherném městě někdo se mě zeptal zdali jsem už byl na Crosse. Můj výraz asi zaznamenal nechápání a ta osoba pokračovala: Cože, vy neznáte Cross? A protože mladí lidé ještě nedovedou dobře přiznávat, že vůbec ještě něco na tomto světě nepoznali, zamumlal jsem cosi co se mohlo podobat záporu i přitakání, ale nedalo mi to spát. A krátce nato jsem najednou stál na rohu před jakýmsi lahůdkářským krámem. Mé evropské chřípí tonulo v omamné vůni ementálu, zavináčů, okurek a kyselého zeli a jak tak

vychutnávám ty čichové nápoly staré dobré Střední Evropy přitočila se ke mně taková pozoruhodná dámička a zřejmě se snažila odvrátit mou pozornost a probudit mě do australské přítomnosti. Člověk byl tenkrát patřičně neostřílený a trvalo mi chvilku, než jsem celou situaci jakž takž pochopil. Bylo chladno, na sobě jsem měl montgomerák v Curychu pokoutně mi zašmelený jistým moravským z Rakouska došlým běžencem a jako vzorek mladého elegána jsem se cítil na vrcholu své čtyřiařicetileté mužné neodolatelnosti, ale, jak říkám, trvalo hezkou chvilku než jsem pochopil oč té napudrované osůbce vlastně jde. Tak to byl tedy ten Cross!

Tehdejší King's Cross byl raritou v australské všednosti. Už tenkrát. Kdysi před válkou se tam pohybovali sydneyští bohémové, herci, herečky, básníci v rozpuku, zlodějčkové i zloději a pokoutní dodavatelé alkoholu - dostat se k pití po šesté večer bývalo tehdy nesnadné - a dámičky veškeré provenience. Drogy ale nebyly, drogy se nekonaly a nevyskytovali se ani dvoupohlavní eskamotéři. Během války vpadli na Cross Američané, hoši z okupační armády generála MacArthura. Ti Austrálii zachránili před japonskou invasí, ale na Cross také importovali dolary a nešmik-šmikové mravy. Australanky zvyklé na šmikšmik zacházení ze strany svých mužských partnerů najednou procitly do světa gentlemanského chování amerických junáků. Všechno s večerí, tancem a nylonkami a ledy byly prolomeny. Američané pak na pár let odešli, dámičky osaměly a do toho se posléze vyvalila vlna bezdolarových evropských utečenců. Vyžadovalo to dalšího přizpůsobování, se vším komfortem a umem leč bez dolarů, ale v těchto důmyslných počínáních vynikali právě také Čizové. Mladé Čechy Cross přitahoval, a nepřitahovaly je jen ženské sukně. Sukně - ono najít sukničku nebylo tak lehké v zemi kde evropský uprchlík stál až hluboko dole na žebříčku ženských tužeb tehdejších sydneyjských děvčat dobré pověsti. Takže ten Cross. Jako houby po dešti se vyrojily i české hospůdky a Češi opanovali i baštu kingscrosské neřesti, The Arabian Café, uprostřed té mravní dekadence, která nicméně zůstávala a dodnes zůstává tahákem pro návštěvníky z venkova a jiných států.

Ta „moje“ výše uvedená dámička, dnes s hanbou přiznávám, si však na své tehdy nepřišla. Já ovšem také ne, jako mladíček neostřílený a ještě cudný, ale taje Crossu jsem nicméně odhalil. Za ta dlouhá léta prošel King's Cross dalšími změnami a revolucemi, dnes o těch nějakých padesát let později už je to jen doupe překupníků drog a prodeje veškerých lidských neřestí, bohémové se vytratili, celé to prostředí potratilo dřívější přitažlivost nevšednosti. Ta nevšednost - to byl ten pravý magnet. Nezvyklost, nevázanost, pestrost, jakási evropskost. Před padesáti léty, před pětapadesáti léty se Austrálie, včetně Sydney, jevila jako pevnost měšťácké a měšťanské průměrnosti. Na krátko zastřižené vlasy, steak - and - onion v jídle, v sobotu večer do kina a misionářský způsob pomilování. Cross se jevil jako možnost úniku z té průměrnosti. Jako oasa skýtající zábavu a uspokojení, včetně uspokojení z požívání evropských neskopových jídel. Mladí čeští hoši to pokládali za možnost česky se nadlábnout... A vyřadit.

Nu - dnes to člověk už vidí jinak. Stáří přináší hlubší pohledy a ta tehdejší australská nezkaženost a solidnost měla být - a nakonec se i stala - jakýmsi vzorem slušného života. Mně Cross k srdci nepřirostl nikdy. Však jsem také dostal za vyučenou. V těch dávných dobách tak jednou brouzdám srdcem Crossu a najednou se ke mně přitočí takový chlapík neurčitěho věku i vzezření a že by mě rád pozval na večerí. To pozvání doprovázelo významné zamrknutí a to mohlo znamenat buď děvčata nebo grog. Snad i obojí. Slyš grog, tedy alkohol po šesté večer. Hlupáček já jsem se dal svést a vešli jsme do více méně elegantního baru. Zasedli a za víru roztančených sukni přinesena i non plus ultra večere. S pivem. S vínem. Bílým i červeným. Z důvěrného hovoru se můj kavalírský společník najednou sebral a že si odskočí, a odskočil. Odskočil. Čekám, čekám. Čekám a nic. Nic a on nikde. Hudba dohrála, sukně dovlály - tehdy ještě mělo co vlát - a najednou se přede mnou objeví účet. Nonšalantně jsem se jej snažil přistrčit na místo odskočivšího si kavalíra, leč pan vrchní že s takovou ať že na něj nechodím. Teď teprve mi svitlo. Sundat tedy hodinky - moje kapsy zely prázdnotou - sundat zástavou hodinky a domů k paní bytné pro peníze, už hluboko po půlnoci. Moje dobrosrdečná australská bytná Mrs Robinsonová se sice zhrozila výše žádané půjčky, nicméně se ji mě zželelo a já zpátky pro hodinky v zástavě, byly to švýcarské Longines, snad můj jediný poklad. Dodávám, že můj kavalír byl Maďar. S Maďary jsem tím neskončil. S Crossem definitivně ano.

Čeština, jak ji neznáte

Michaela Swinkels-Nováková radio.cz 23-10-2005

A je tu další pokračování seriálu *Čeština v zahraničí*, který připravuje Michaela Swinkels-Nováková z Nizozemska.

Že je čeština těžký jazyk, to vám řekne každý školák potýkající se s gramatikou; jinými slovy s hláskoslovím, tvaroslovím a skladbou, v širším významu i výslovností, ale hlavně s pravopisem. Nás však bude dnes zajímat slovní zásoba. Češi často prohlašují, že čeština je vůbec nejtěžší jazyk. Umírněnější amatérští jazykozpytci dodávají s trochou objektivitou ... kromě čínštiny. Ale i tady platí, že každý jen tu svou má za jedinou. Na toto téma jsem totiž častokrát diskutovala s obyvateli různých zemí a vždycky to dopadlo stejně: každý národ se domnívá, že jeho jazyk je nejbohatší, nejpestřejší, nejtěžší a nejlíbeznější - až snad na... čínštinu. S tím posledním bych souhlasila, ač čínsky neumím - nebo snad právě proto. V časopise *Malý čtenář* z roku 1917 jsem si přečetla, cituji: "*Český jazyk je nejbohatší, máť ze řečí nejvíce slov, totiž 57.000, anglický má 37.000, vlašský 35.000, francouzský 32.000, španělský 30.000 a německý 29.000.*"

Jiné prameny uvádějí, že nejbohatší slovní zásobu má angličtina (kromě čínštiny), ale angličtina má poměrně jednoduchou a logickou gramatiku (s výjimkou pravopisu). Také vítězí na celé čáře jako jazyk pop music. Když už jsme u té hudby, italština hraje zase prim v operních textech (ona existuje i čínská opera, ale to je pro mne tenký led). Němčina si zase libuje v komplikované syntaxi a dlouhých slovech, například "*pomněnka*" se řekne *Vergissmeinnicht* a podle našeho všestranného vědce, klasika Járy Cimrmana, existuje také "*zapomněnka*", čili *Nichtvergissmeinnicht* (čínská slova, zdá se jsou naopak krátká).

Hodně lidí tvrdí, že nejlíbeznější hlaholí francouzština (možná líbezněji než čínština) - ale mě v mládí po zvukové stránce přitahovala spíše záhadná maďarština. Někteří (čeští) spisovatelé říkají, že slovenština zní erotičtější než čeština (že by čínština nebyla erotická?). A konečně holandština. Po zvukové stránce nic moc, gramatika také netěží, ale má podivuhodný pořádek slov, (že by složitější než v čínštině?). Je to jazyk vtipný, velmi bohatý na různé jazykové obraty, přísloví a úsloví. Například od neutrálního "*byla jich tam celá abeceda*", čili hodně lidí ve frontě, přes "*vědět, kam si k Abrahám chodí pro hořčici*", čili vědět, kam si jít pro radu, až k "*mít opici*", to v holandštině znamená - na rozdíl od češtiny - mít peníze (což je ovšem ale přece jen asi jiná filozofie než čínská). Ale vraťme se k češtině. Přijde si Čech k belgickému optikovi pro silnější brýle. Ten mu ukáže na tabuli s písmeny H R S T K A. "*Dokážete to přečíst,*" ptá se optik. "*Co přečíst,*" diví se Čech, "*já se tak přece jmenuju!*" Moje kamarádka se vdala za Holanďana jménem Van der Nieuwenhuizen. Ta si zase užije při představování se v Česku. A protože je vlastenka, přidává si ještě ke jménu koncovku - ová. Vandernieuwenhuizenová. Což je s trochou nadsázky v češtině prostě Nováková...

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Vsadil bych se, že jen málokdo z nás si kdy povšimnul jedné zcela originální zajímavosti češtiny. Pokud jste si pořídili abecedník zajímavostí a pozoruhodností vpište si toto povídání pod „P“. Pod příslovce, neboť právě o těch bude řeč.

Ostravaci vyslovují kratce. Kratce leč nikoli kratko. I když hovoří dlouho, vyslovují kratce. Dlouze spíše hovoří a vyslovují Pražáci. Takže dlouho/dlouze, kratko/kratce. Vysoko/vysoce. Vysoce postavení soudruzi - tedy ti, kteří ničili a ubíjeli či nechali ničit a ubíjet celé rodiny a mají na svědomí kdesi - ti by si byli zasloužili viset hodně vysoko. Neviseli však, pobírají tučné pense a jimi zabrané bytčky nejsou restituovány. Nejsme jako oni, pronesl Václav Havel. Oni nejsou jako my. Krátce a dlouze, nic se jim nestalo a nestane. Na Belvederu, tam v podvečeru na té lavičce v houšti ukryté mohl ten pan Alois čekat na pannu Stázi dlouho a dlouho. Ne dlouze. Ale jakmile se pak pana Stázi, ta s tím roztomilým doličkem, na tváři, dostavila,

dlouze ji políbil a dlouho, dlouho ji pak dlouze líbal. Sázel ji ty hašlerovské hubičky. To je prostě nepřeložitelné. Ba ani do bratrské slovenštiny se to nevměstná.

Sněžka vysoko převyšuje okolní vrcholky Krkonoš. I ty nejhluchnější, nejnemelodičtější bouchánky na buben dovedou být pro dnešní mladé lidi vysoce populární. Lze se těžce zadlužit a jen těžko se z takových dluhů dostat. Je to překrásná ženská bytost - je štíhlá a lehce našlapuje. Není lehké od ní odvracet zrak. Kdejaký mladík se do ní může lehko zamilovat, i když snad jen lehce. Naše ryze české dvojice příslovci se nám rozmnožily : krátce/krátko, dlouze/dlouho, lehce/lehko, těžce/těžko. Hleďte si něco podobného v angličtině - nenajdete to tam. Shortly, easily a konec. Ale jen long - ani longly nelze použít, jen difficult, žádné difficultly. Čeština je holt kabrňák.

Jak mu bylo po úmrtí milované bytosti? Hořko, hořko mu bylo. A hořce plakal. Je marno bycha honit nebo i očekávat od soudruhů ohleduplnost. Marxisté takové hloupostičky neuznávají a marně bychom čekali na omluvy. Nízko položená obec může být snadno zatopena. To je nasnadě. Choval se ten dacan urážlivě, podle a nízce. Jak je nám z toho? Ne volno, to ne. Nevolno. Volno se ovšem nepohybujeme, pohybujeme se volně. Češi smutně přihlížejí, jak jim cizinci vykupují před nosem tovární objekty a jak je jim pak? Smutno. Bylo by jim veselo, kdyby si ty majetky byli zachovali pro sebe, jenže to je nenapadlo. Moc práce by to prý bylo. Mohli pak vesele prozpěvovat, nemuselo jim být smutno, nemuseli se smutně rozhlížet. Blaho jim mohlo i být a mohli žít blaze v nerozprodané Praze. Není nutno mít den co den k obědu pečenou husu, ale nutně musíme podávat nové a nové žádosti na přidělení toho či onoho. Máme tedy další dvojice - hořko/hořce, nízko/nízce, volni/volně, smutno/smutně, veselo/vesele, blaho/blaze, nutno/nutně.

Tyto dvojice českých příslovci ovšem zdaleka nevyčerpávají všechny schopnosti a možnosti naší řeči velice jemně rozlišit to co jiné jazyky nerozlišují a nejsou schopny rozlišit. Ba v tomto případě to nedovede ani bratrská slovenština. Staří Římané by nám možná položili pertinentní otázku - Cui bono? Komu to prospívá? Neboli co z toho vy Češi máte za prospěch? Nu, dlužno přiznat chudoulinká angličtina taková rozlišování nezná, je jednoduchá, ale dobyla světa a kdekdo anglicky mluví. Třeba bez rozlišených příslovci. Česky nás hovoří těch jedenáct, snad i dvanáct milionů, započítáme-li Užhorod a Austrálii, kde čeština semtam mezi davy prokmitá. Nu - nechť. Ale když už tak už. Ať pak ale kmitá a prokmitá na výbornou. Antarktida by tu snad ještě byla, ale jinak už nedobydeme nazpět ani to Kladsko, zdá se.

Sokol Sydney **Restaurant**

*Please come and enjoy a very good meal
Svičková, vepřová apod.*

*A fine fully airconditioned and licensed
restaurant with pleasant atmosphere.*

Plenty of free parking!

Open Fridays from 6pm - 10pm

Saturdays from 2pm to 9pm

Also Takeaway

Bookings essential: 4987 4767

Mob. 0410 413 093

or Sat and Sun 9452 5617

Byt v centru Prahy k pronájmu.

Tento byt je vhodný pro 1 až 4 osoby, je prostorný (skoro 100 m²), kompletně zrenovovaný a moderně zařízený v absolutním centru Prahy (2 minuty pěšky od Václavského náměstí).

Nájemné je 60 AUD pro jednu osobu, 80 AUD pro 2 osoby, 100 AUD pro 3 osoby a 110 AUD pro 4 osoby na noc (minimum 4 noci).

Čisté povlečení a ručníky jsou samozřejmě dodány v ceně.

Sleva je možná za ubytování na 10 dní a více.

Prosím volejte 08 9761 1047 nebo 02 9816 2026 pro bližší informace a booking.

H. G. Mayer & Co.

METROPOLITAN TAXATION SERVICES (BANKSTOWN) PTY. LIMITED
ACCOUNTANTS & TAXATION CONSULTANTS

Phone: 9707 1833

**All Mail to:
P.O. Box 58
Yagoona 2199**

**Cnr Dutton St, & The Crescent,
Yagoona 2199**

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme používejte jen tento název pro všechny platby.

Vážená sestro, vážený bratře,

PŘÍSPĚVKY na rok 2006 \$ 25.00

Dovolujeme si Vás zdvořile upozornit, že členské příspěvky jsou nyní splatné. Dle nových klubových Stanov členské příspěvky je nutno uhradit do konce ledna 2006. Šek nebo Money Order prosím vystavte na „**Sokol Sydney Ltd**“. Nezapomeňte též napsat svoje jméno a adresu.

M. Moravec, PO Box 19, CROYDON PARK, NSW 2133. Telefon 9744 1805.

Příspěvky 2006	\$ 25.00
Příspěvky 2005 (pokud nezaplacené)	\$ (\$ 25.00)
Dar na Věstník	\$
Dar na údržbu Národního domu ...	\$
Celkem	\$

FREE LOAN CAR
All Vehicle Servicing & Repairs!

Daniel Chermak, Owner and Technical Director

We Wash & Vacuum Your Car!

Manly also open Saturdays 7.30 - 12pm

Manly: 9976 3255 Brookvale: 9905 9588

**SOKOLSKÁ RESTAURACE V NAŠEM
NÁRODNÍM DOMĚ**

**JE OTEVŘENA KAŽDÝ PÁTEK OD 18 DO 22 HOD
A KAŽDOU SOBOTU OD 14 DO 21 HODIN.**

**NABÍZÍME ČESKÁ A SLOVENSKÁ JÍDLA – ZÁKUSKY
JSOU NAŠE SPECIALITA. VŠE SI JE MOŽNO ZAKOUPIT
I PRO ODNESENÍ DOMŮ. PROSTORY MAJÍ
KLIMATISACI VČETNĚ ODDĚLENÉ MÍSTNOSTI PRO
SVATBY A JINÉ SOUKROMÉ OSLAVY. VELKÉ
BEZPLATNÉ PARKOVIŠTĚ. VELKÝ VÝBĚR NAŠICH PIV
I MINERÁLNÍCH VOD. SLEVA PRO ČLENY SOKOLA
A PRO STUDENTY.**

**MÍSTA SI JE NUTNO PŘEDEM RESERVOVAT
NA: 4987 4767, MOB 0410 413 093,
V PÁTEK A V SOBOTU NA 9452 5617**

WHAT'S ON IN OUR SOKOL

Sport:

Aerobics: Every Tuesday night 8.00 pm.

Nohejbal: Every Wednesday night 7.30 pm.

Volejbal: **Young team:** Sunday afternoons

Friday team: Every Friday night

Saturday team: Saturday afternoons 4.30 pm
on the dates advertised for children's
gymnastics on the pages of this issue.

Children: Same Saturdays as volleyball above from 3.30 to 4.30 pm
on the dates advertised on the pages of this issue.

Call Jane 0438 014 125

Table tennis and other sport activities:

Any time by arrangement to fit-in with the above.

Restaurant / Dining:

Our favourite dishes in air-conditioned comfort.

OPEN: Fridays 6 pm to 10 pm; Saturdays 2 pm to 9 pm.

FOR MORE INFORMATION AND ALL BOOKINGS RING
4987 4767 Mob. 0410 413 093 or FRI and SAT 9452 5617

BOOKINGS ESSENTIAL
RESTAURANT IS CLOSED ON SUNDAYS

FOR ALL ENTERTAINMENT AND SOCIAL EVENTS
WATCH OUT FOR ANNOUNCEMENTS IN "VĚSTNÍK",
SPECIAL ADVERTISING OR OUR WEBSITE:

www.sokolsydney.com

LIBRARY: Friday 8pm to 9 pm February to November

Roční předplatné Věstníku

Za 6 čísel \$ 25.00

Ceny reklam ve Věstníku

(6 čísel / 1 číslo)

Celá stránka \$ 240.00 / 100.00

Polovina stránky \$ 120.00 / 50.00

Třetina stránky \$ 80.00 / 33.00

Čtvrtina stránky \$ 60.00 / 25.00

VĚSTNÍK

Sokol Sydney Ltd

If undeliverable return to:

16 Grattan Cres

FRENCHS FOREST 2086

PRINT

POSTAGE
PAID
AUSTRALIA